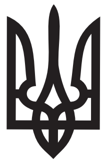
СУБОТА, 17 БЕРЕЗНЯ 2007 РОКУ ■ № 47 (4047)

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Фундамент незалежності

Українська Демократична Республіка.

УНІВЕРСАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТР. РАДИ.

Народе Український і всі народи України! Тяжка і трудна година впала на землю республіки Російської. На півночі в столицях іде межиусобна і крівава боротьба.

Центрального правительства нема, і по державі шириться безвластя, безлад і руїна. Наш край так само в небезпеці. Без власті дужої, єдиної, народньої Україна теж може упасти у безодню усобиці, різні, занепаду.

Фото ЦДКФФА ім. ПШЕНИЧНОГО.

90 років тому, 17 березня 1917 року, на спільному засіданні представників різних українських організацій, товариств, партій і груп було засновано Центральну Раду. Орган, створення якого вважають важливим чинником відродження нашої державності. І це незважаючи на величезну кількість помилок і прорахунків УЦР. Було все. Ейфорія і байдужість. Подвиги і зрада. Декларації, універсали і гасла. Нерішучі дії зі створення національної армії. Надмірна віра в порядність людей. Спроби вистояти перед набагато сильнішим ворогом. Вони закладали підвалини. Те, на чому в результаті й народилася наша незалежна держава. Та, про яку мріяли українці в далекому 1917 році.

На знімку: Генеральний секретаріат УЦР першого скликання: сидять **(зліва направо)** С. Петлюра, С. Єфремов, В. Винниченко, Х. Барановський, І. Стешенко; стоять Б. Мартос, М. Стасюк, П. Христюк. Над Петлюрою — В. Садовський, генеральний секретар судових справ; праворуч угорі — Михайло Грушевський.

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Гроші за «Криворіжсталь» знайти не змогли

Ранкове засідання 16 березня

На засіданні були відсутні представники фракцій «Нашої України» і БЮТ.

Народні обранці заслухали попередній звіт тимчасової слідчої комісії з питання розслідування витрачання коштів, отриманих від приватизації ВАТ «Криворіжсталь», з яким виступив Андрій Сенченко. Він наголошував, що комісія не може продуктивно працювати, бо немає відповідного приміщення для роботи, не всі її члени хочуть працювати і т. ін. А у виступах народні депутати наполягали, щоб А. Сенченко назвав, куди витрачено отримані 24,2 млрд. гривень. Із жорсткою критикою «непослідовності та замаскованості», неясності з витраченими коштами виступив Михайло Чечетов. На його думку, досі невідомо, де поділися 15 млрд. грн. Голова Верховної Ради Олександр Мороз також висловив припущення, що гроші не проїли, а розікрали, і є всі підстави для порушення кримінальної справи.

(Закінчення на 2-й стор.).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Президент удосконалюватиме відносини з Данією

Завершився дводенний робочий візит Президента України Віктора Ющенка до Данії. Між нашими країнами підписано низку двосторонніх угод про співробітництво у сферах інвестицій і торгівлі, а також про спрощений порядок оформлення віз. Зокрема, меморандум про взаєморозуміння між державним Експортно-імпортним банком України і Експортно-кредитним фондом Данії. Реалізація положень меморандуму дасть можливість впровадити нову лінію кредитування й одержати до 400 млн. датських крон кредиту.

(Закінчення на 5-й стор.).

Суд відіграє особливу роль — він може вирішити справу окремої людини, а може змінити долю всієї держави

З цих слів розпочалося вчора спільне засідання президії Верховного Суду України, президії Ради суддів України та колегії Державної судової адміністрації.

Голова Верховного Суду Василь Онопенко, зокрема, наголосив, що прийняті Верховним Судом резонансні рішення по каналу 1+1 та у справі Є. Жовтяка показують, що ВСУ вирішує справи, не зважаючи на статус осіб, які беруть у них участь (навіть Президента), та мають відновити віру громадян у справедливість суду. І це важливо, адже сьогодні має місце дискредитація високими посадовими особами судової влади через заяви про корупцію суддів та їхню продажність.

(Закінчення на 10-й стор.).

Свободу замінили на Розу Люксембург

Учора харківська влада все-таки дозволила громадському рухові «Народна самооборона» провести мітинг. Щоправда, не на площі Свободи, як спочатку хотіли політики, а на площі Рози Люксембург. Це також одна з центральних площ Харкова. У підсумку галас навколо зборів зіграв свого роду роль реклами діям опозиції. Навряд чи саме цього ефекту намагалася досягти місцева влада.

Як повідомляє прес-служба політичної партії «Народний Союз Наша Україна»: «Конфлікт навколо проведення в Харкові мітингу закінчився перемогою опозиційних сил. Ми змусили міську владу піти на поступки». Увечері в зустрічі з харків'янами, крім лідера руху Юрія Луценка, планували також взяти участь народні депутати, члени фракції «Наша Україна» Микола Катеринчук і Давид Жванія.

КОРОТКО

■ Чемпіонат МВС України з рукопашного бою проходить у Житомирській області *(Укрінформ).*

■ Луганський приватний підприємець намагався ухилитися від сплати прибуткового податку в розмірі більш як два мільйони гривень *(Укрінформ).*

■ Ліга страхових організацій наполягає на прискоренні розгляду проекту закону «Про систему рейтингування» *(Укрінформ).*

■ У Сумах здійснюватиметься програма з відновлення ліфтового господарства обласного центру *(Укрінформ).*

■ Атомні електростанції України за добу наростили виробництво електроенергії на 5,5% — до 283,77 мільйона кіловат-годин *(Укрінформ).*

■ Китай відклав запуск супутника для дослідження Місяця до вересня *(Укрінформ).*

■ Минулої доби на пожежах в Україні загинуло 12 людей *(Укрінформ).*

НАСТУПНОГО ТИЖНЯ:

■ У понеділок відбудеться засідання Погоджувальної ради фракцій Верховної Ради України, далі парламент працюватиме у сесійному режимі.

■ У парламенті пройдуть слухання на тему: «Захист прав інтелектуальної власності: проблеми законодавчого забезпечення».

■ Відкриється перший Всеукраїнський електронний пункт прийому винаходів (спеціалізована інтернет-сторінка для винахідників та науковців, які займаються розробками у сфері енергозбереження).

Реконструкція Шевченківського національного музею-заповідника «Тарасова гора» загрожує перетворитися на довгобуд

Завершення робіт учергове переноситься, тепер з 2007 на 2008 рік. Музей побудовано 1939 року за проектом архітекторів Василя Кричевського і Петра Костирка. Відтоді в будинку проводився тільки косметичний ремонт.

— Четвертий рік триває реконструкція музею, — каже Мар'ян Пиняк, генеральний директор Шевченківського національного музею-заповідника, — виконано майже 70% усіх ремонтно-реставраційних робіт. Освоєно 16,5 мільйона гривень. Але на 2007 рік було виділено лише 2,8 мільйона гривень і щорік ця сума дедалі зменшується. Коли ще врахувати підвищення цін на будівельні матеріали, а також послуги будівельників, відповідно зменшується обсяг виконуваних робіт.

(Закінчення на 3-й стор.).

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На розгляді в парламенті перебуває законопроект про внесення змін до закону «Про вищу освіту», який значно розширює повноваження органів студентського самоврядування і передбачає 10% представництва студентських лідерів у вчених і педагогічних радах, участь у виборах ректорів і керівників факультетів, кафедр *(прес-служба Міносвіти)*

Народний депутат Вадим КОЛЕСНІЧЕНКО (фракція Партії регіонів): «Сьогодні ми не заперечуємо проти співробітництва з НАТО. Ми тільки проти того, щоб без референдуму Україна вступала до НАТО»
(прес-служба Партії регіонів)

■ ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

У пошуках компромісу

Тиждень, що минає, був багатий на події. Об'єднана опозиція у понеділок після погоджувальної ради заявила, що не братиме участі в роботі сесії. Того самого дня вони зустрілися з Президентом країни.

Щоправда, уже через день опозиція з'явилася у парламенті. Однак не надовго. «Тарифне» протистояння виграла коаліція і прийняла в першому читанні зміни до Закону «Про житлово-комунальні послуги», які підготував народний депутат Ярослав Сухий. Хоча був і альтернативний законопроект, автори якого — Юлія Тимошенко і Ольга Бондар з фракції БЮТ.

У середу відбулася зустріч керівників держави — Голови Верховної Ради Олександра Мороза, Прем'єр-міністра Віктора Януковича та Президента Віктора Ющенка. За її підсумками, здавалося, сторони досягли компромісу. Як повідомила прес-служба глави держави, керівники владних інститутів домовилися сформувати спільну комісію, яка має напрацювати зміни до Основного Закону країни для вдосконалення державної влади. Окрім того, повідомлялося, що досягнуто згоди і щодо кандидатури міністра закордонних справ...

Однак з'ясувалося: компроміс виявився нетривким. Уже в четвер коаліція прийняла рішення перенести розгляд кандидатури Володимира Огризка на наступний тиждень. А прем'єр Віктор Янукович визнав, що не зміг умовити депутатів, які входять до коаліції. І натякнув: якби глава держави вніс іншу кандидатуру, то голосування було б результативним. І запропонував, щоб глава держави замінив кандидата на іншого. Проте Віктор Ющенко вже в Данії заявив, що заміновати Володимира Огризка не буде.

Бурхливою була реакція вчора на попередній звіт тимчасової спеціальної комісії, яка вивчає, куди поділися кошти, отримані від приватизації комбінату «Криворіжсталь». Одні народні обранці стверджували, що мільярди гривень були проїдені, інші, зокрема регіонал Михайло Чечетов, — що щезли.

Окрім того, увага багатьох оглядачів прикута до Харкова, де вчора мала відбутися зустріч народного депутата Давида Жванії з виборцями. Дехто прогнозує, що саме з цього міста і може розпочатися «весняний марш» на Київ. Схоже, нас очікує гаряча політична весна.

Володимир КОРОЛЮК.

■ У ФРАКЦІЯХ ВР

Тарифи знизили депутати, а не опозиція

Рішення про зниження тарифів на житлово-комунальні послуги в Житомирі було прийнято на сесії міськради згідно з порядком денним, а не під тиском опозиції. Про це заявив народний депутат України Олександр Баранівський (фракція СПУ). За його словами, для перевірки становища в тарифній сфері при міськраді було утворено відповідні комісії із залученням аудиторських компаній, щоб потім прийняти зважене рішення. Тож заяви лідерки БЮТ Юлії Тимошенко, котра брала участь у сесії Житомирської міськради, що вона «навела лад» і знизила тарифи на 10%, є безпідставними, вважає депутат. О. Баранівський також звернув увагу на те, що начальником житлово-комунального господарства Житомира є член фракції БЮТ Геннадій Забродський. І саме під його керівництвом обгрунтовували нові тарифи на житлово-комунальні послуги в обласному центрі восени 2006 року. А причиною такої активності лідерки БЮТ у Житомирі, на думку О. Баранівського, є те, що за останні місяці популярність цієї політичної сили впала на 10%.

■ У РАХУНКОВІЙ ПАЛАТІ

Міжнародні ревізори перевірять, як використовували кошти, виділені на ліквідацію аварії на ЧАЕС

У Рахунковій палаті України відбулося засідання спеціальної підгрупи з аудиту ліквідації наслідків природних і техногенних катастроф і радіоактивних відходів робочої групи EUROSAI — вищого органу фінансового контролю європейських країн.

Як повідомили в прес-службі РП, таку спеціальну підгрупу було утворено за ініціативою Рахункової палати України під час IV засідання робочої групи EUROSAI в Люксембурзі з метою заохочення європейських вищих організацій фінансового контролю до активного проведення аудитів. Членами цієї групи також є Рахункова палата Азербайджанської Республіки, Європейського суду аудиторів, Вища палата контролю Республіки Польща, Рахункова палата Російської Федерації, Вищий аудиторський офіс Словацької Республіки, Федеральний аудиторський офіс Швейцарської Конфедерації.

Першочерговим завданням створеної підгрупи є проведення міжнародного координованого аудиту Чорнобильського фонду «Укриття» у 2007 — першій половині 2008 року з метою перевірки використання коштів країн-вкладників та донорів, спрямованих на ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Результатом проведення аудиту стане підготовка спільного звіту.

Вл. інф.

Гроші за «Криворіжсталь» знайти не змогли

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання
16 березня
(Початок на 1-й стор.).

Віктор Прокопенко, Тетяна Бахтеєва.

На голосування було поставлено два проекти постанови Верховної Ради: один — інформацію тимчасової слідчої комісії взяти до відома і продовжити її роботу, другий — за варіантом народного депутата Юрія Мірошниченка — пропонувалося роботу комісії визнати незадовільною і увільнити від обов'язків голову комісії А. Сенченка. Висновок народних депутатів: цей склад комісії не може розглянути реальний стан справ із витрачанням коштів. І народні депутати проголосували за постанову, запропоновану Ю. Мірошниченком. А що комісію очолюють представники БЮТ і «Нашої України», то було внесено пропозицію переобрати її голову. Головою тимчасової слідчої комісії стала Людмила Кириченко, представниця фракції Партії регіонів.

Потім народні депутати розглянули питання ратифікації. Зокрема, проекту закону про Європейську Конвенцію про правовий статус трудящих мігрантів, про приєднання України до Другого факультативного протоколу до міжнародного пакту про громадянські і політичні права, що стосується скасування смертної кари, протоколу про внесення змін і доповнень до угоди про співробітництво в галузі трудової міграції та соціального захисту трудящих мігрантів. Народні депутати обговорили й ухвалили в першому читанні проект закону про організацію та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу.

Парламентарії розглянули низку законопроектів, які були повернуті Президентом. Зокрема, народні обранці врахували пропозиції глави держави до проектів законів «Про дисциплінарний статут державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України» і «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання заходів з енергозбереження».

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

У бюджет внесли зміни, щоб зросли зарплати громадян

Вечірнє засідання
15 березня

Опозиціонери — фракції блоків «Наша Україна» і БЮТ — знову з'явилися в сесійній залі. Бо в порядку денному стояло питання про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2007 рік».

Мова — про підвищення заробітних плат і пенсій. На розгляд народних обранців винесено три законопроекти.

Про свій, альтернативний урядовому, доповідає Юлія Тимошенко. Вона запевняє, що розроблений ними законопроект на відміну від урядового піднімає рівень соціальних стандартів на третину. Наприклад, розмір мінімальної заробітної плати пропонується підняти з квітня — до 440 гривень, а з жовтня — до 480. Вона звинувачує уряд у непрофесіоналізмі, вказуючи на невідповідність річних прогнозів інфляції нинішнім реаліям. Говорячи про законопроект Міністерства фінансів, вказує на істотний дефіцит держбюджету (за підрахунками — у 3,1 відсотка), який може потягнути за собою аж ніяк невмотивоване зростання державного боргу, або нестримне зростання інфляції.

Заступник глави секретаріату Президента країни Арсеній Яценюк представляє президентський законопроект. З'ясовується, що пропозиції глави держави щодо динаміки зростання заробітних плат і пенсій фактично збігаються з урядовими. Водночас законопроект, на думку Арсенія Яценюка, передбачає зростання соціальних стандартів, у тому числі й за рахунок додаткових джерел. Так, зростання заробітних плат значно покращить ресурсну базу місцевих бюджетів і Пенсійного фонду завдяки податкам на доходи громадян. Тобто Президент прагне максимально уникнути зростання витрат від гіпотетично можливого нарощування внутрішніх і зовнішніх запозичень, що в кінцевому підсумку може призвести до поглиблення дефіциту загального фонду держбюджету.

Але цього вечора кожен був при своїй думці. До того ж, Перший віце-прем'єр, міністр фінансів Микола Азаров мав найбільші козирі — зростання ВВП за два місяці на 8,6 відсотка і цілковиту підтримку Комітету Верховної Ради з питань бюджету, що згодом показав виступ його голови Володимира Макеєнка. За Миколою Азаровим, уряд має сьогодні достатній ресурс для того, щоб підвищити заробітну плату й пенсії. Урядова пропозиція суспільству: підняти мінімальний рівень заробітної плати з 1 квітня — до 420 гривень, з 1 липня — до 440, з 1 жовтня — до 460. Прожитковий мінімум з квітня зросте на 24 гривні, а не на 20, як передбачалося, з жовтня — на 22 гривні, а не 19.

Не дивно, що саме урядовий законопроект залишився поза конкуренцією на табло для голосування, альтернативні не набрали належної кількості голосів. Запам'яталося резюме Олександра Мороза: по суті законопроекти мало чим відрізняються один від одного, головне — не допустити інфляції.

Сергій МИКОЛАЄВ.

■ У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

На рекламу алкоголю і тютюну накладуть табу

Робоча група Комітету з питань свободи слова та інформації доопрацювала до другого читання проект змін до закону про рекламу, які, зокрема, передбачають істотні обмеження — аж до повної заборони реклами алкогольних та тютюнових виробів на зовнішніх носіях, на телебаченні та пресі. Автором запропонованих змін до закону про рекламу є заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко, котрий взяв участь у засіданні профільного комітету. У новій редакції закону пропоновано з 1 січня 2008 року заборонити рекламу алкоголю і тютюну у населених пунктах, а з 2009 року — також і поза населеними пунктами на всій території України. Рекламу тютюну на телебаченні вже заборонено чинним законом, а в новій його редакції передбачається обмежити й рекламу алкогольних виробів, залишивши її лише у нічний час. У друкованих ЗМІ законопроект передбачає заборонити рекламу алкоголю і тютюну з 2010—2011 року.

Під час засідання комітету його голова Андрій Шевченко також повідомив про підписання декларації про співпрацю з метою запровадження суспільного мовлення між Держтелерадіо, Нацрадою з питань телебачення і радіомовлення, парламентським комітетом. Передбачається утворення спільної робочої групи для розробки пакета системних законопроектів про суспільне мовлення.

Олександра КУЧЕРЯВА.

У ЗМІ мають повернутися цінності сім'ї як основи духовності суспільства

На цьому наголосив заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко під час «круглого столу» на тему «Політика держави щодо сім'ї як головного соціально-духовного інституту суспільства».

Обговорюючи проблему статусу, ролі та майбутнього інституту сім'ї в українському суспільстві, учасники «круглого столу» дійшли висновку, що родинні цінності сьогодні переживають системну кризу, зумовлену низкою здебільшого соціальних факторів. Серед таких, зокрема, називалися погіршення якості життя середньостатистичного українця, зростаюча диспропорція між тривалістю життя чоловіків та жінок, а також неготовність молоді до утвердження традиційних родинних цінностей.

Учасники «круглого столу» звернули увагу на статистичні дані, які засвідчують, що рівень цієї проблеми набуває в Україні загрозливого характеру. Незважаючи на збільшення кількості укладення шлюбів порівняно із 2005 роком, у 2006 році рівень розлучень в Україні був досить високим. Так, у 2006 році на 354 тисячі 959 шлюбів зафіксовано 179 тисяч 123 розлучення, що становить близько половини від попередньої цифри. Тобто, практично кожна друга українська родина розпадається. При цьому збільшується кількість дітей, що виховуються у неповних сім'ях, — за статистикою, майже кожна третя родина у нашій країні є неповною. Кількість соціальних сиріт швидко збільшується, а точна кількість безпритульних дітей залишається нез'ясованою.

«До того ж, утвердження статусу сім'ї та ролі жінки в українському суспільстві, на жаль, не є одними із головних пріоритетів нинішнього уряду та парламентської більшості, бо вони не підтримують відповідних законодавчих ініціатив, спрямованих на соціальний захист материнства, дитинства та забезпечення рівних прав і можливостей чоловіків та жінок», — зауважив Микола Томенко.

По закінченні «круглого столу» його учасники ухвалили звернення до засобів масової інформації з проханням максимально сприяти інформаційній підтримці відродження та збереження родинних цінностей, формування культури сімейних відносин, підвищення відповідальності батьків за сім'ю та виховання дітей, а також допомагати утвердженню у суспільній свідомості фундаментальної цінності інституту сім'ї як соціальної та духовної основи нашого суспільства.

«Не коригую свої слова про нині діючу систему нагородження»

У №8 журналу «Главред» (від 12.03.2007 р.) в інтерв'ю Михайла Потебенька «З Кучмою в нас бували й чоловічі розмови» екс-генпрокурор заявив, що Сергій Червонописький, який різко критикував нагородження Президентом Ющенком колишнього Генерального прокурора України Михайла Потебенька орденом Ярослава Мудрого (посилання на виступ від 21 лютого 2007 р.), нібито взяв свої слова назад. «Я особисто поважаю цю людину. Але депутата просто підставили — потім він мені зізнався, що його попросили це сказати. І нещодавно привселюдно, з парламентської трибуни переді мною вибачився...»

Справді, 23 лютого голова Української спілки ветеранів Афганістану С. Червонописький з трибуни парламенту сказав таке: «Можливо, я був занадто емоційним, я вчора зустрічався з Михайлом Олексійовичем. Ми порозумілися. Я приношу вибачення за, може, надто різкі слова на його адресу...»

Інакше кажучи, Червонописький вибачився за зайву емоційність своїх слів, але аж ніяк не за суть свого виступу. Більш того, у тій само заяві з трибуни депутат підкреслив, що «жодним чином не коригую свої слова про нині діючу систему нагородження державними нагородами. Ми жодним чином не погоджуємося з практикою, коли лише одна особа залежно від свого настрою: чи то з похмілля, чи то якась муха вкусила, — визначає, кому, які і за що давати державні нагороди. Мені соромно за баб парасок та співаючих ректорів, які хизуються своїми нагородами».

Але М. Потебенько чомусь не почув або не захотів почути другу частину заяви глави УСВА, інтерпретувавши його слова на свою користь і представивши їх як відмову від заявленої позиції лідера Спілки ветеранів Афганістану. Втім, це не дивно: проблеми з аудіосприйняттям у екс-генпрокурора спостерігаються давно: ще відтоді, як до нього по допомогу — з офіційним листом — звертався наш колега, журналіст Георгій Гонзадзе — щодо стеження, яке ведеться за ним.

«Тоді Генпрокуратура практично проігнорувала цю заяву, що в результаті, як показало розслідування й судовий процес над причетними до вбивства, призвело до смерті Георгія», — впевнена вдова Георгія Мирослава Гонгадзе. Вона вважає, що «своїм рішенням нагородити Михайла Потебенька Президент Віктор Ющенко амністував можливих злочинців». «Для мене нагорода Михайлу Потебеньку від Президента України — це знак схвалення й заохочення такої злочинної діяльності в майбутньому».

Тож ще є питання, кому необхідно вибачатися — Червонопиському, який відмовився від політичної біжутерії, що ганьбить країну, або Потебеньку, чию діяльність на посаді Генпрокурора в 2004 році Європейський суд з прав людини визнав неефективною саме через блокування розслідування справи Гонгадзе?!

Сподіваємося також, що Михайло Олексійович знайде можливість переосмислити свої сентенції з приводу того, що СПУ «змушує» своїх депутатів робити заяви, які не збігаються з їхньою особистою точкою зору. Не будемо роз'яснювати людині, що працювала під твердим патронатом Л. Кучми, прописні істини про внутрішньопартійну демократію, яка існує в СПУ.

Навряд чи той, хто звик виконувати найбільш цинічні політичні замовлення, діяти за вказівкою зверху, ігноруючи закон і манкіруючи моральними принципами, зрозуміє, що принципи роботи в більшості зразка 2007 року докорінно відрізняються від казарменої політики спілкування з депутатами, усталеної в часи «кучмізму». Втім, 70 років — це вік мудрості, і, можливо, її вистачить Михайлу Потебеньку для того, щоб надалі не допускати таких висловлень, які дискредитують, насамперед, його самого — як людину й політика.

Заява прес-служби СПУ.

Заява фракції «Наша Україна»

Про відкидання правлячою коаліцією соціальних вимог фракції «Наша Україна»

Сьогодні ми стали свідками чергової спроби «антикризової» коаліції дестабілізувати діяльність парламенту. Інакше як кризою в роботі парламенту не можна назвати ситуацію, коли о шостій ранку депутати фракцій правлячої коаліції за вказівкою уряду Януковича займають чергу, щоб блокувати будь-яку роботу парламенту. Це свідчить про те, що неодноразові заяви лідерів правлячої коаліції про те, що вони можуть консолідувати парламент і країну, не витримують жодної критики. Така правляча коаліція може створювати лише нові кризи. Тому й далі терпіти таку ситуацію і виборцям, і демократичним політичним силам неможливо.

Ця нервова реакція правлячої коаліції є відповіддю на Угоду про об'єднану опозицію, яка почала консолідувати свої дії в парламенті та поза ним. Однак активізація опозиції пов'язана з тим, що вирішити жодного питання в інтересах людей в нинішньому парламенті неможливо. Всі ті питання, що були ухвалені з ініціативи опозиції, вдалося внести до порядку денного під величезним тиском. Будь-які інші питання, які опозиція пропонує внести до порядку денного списком, правляча коаліція відкидає. Так відбулося з 43 проектами законів, що були внесені фракцією «Наша Україна» до порядку денного цієї сесії. Вони практично всі були відхилені списком без обговорення. Ці законопроекти стосувалися надзвичайно важливих питань соціально-економічного характеру. В таких умовах працювати стає дедалі важче. В таких умовах не може бути продуктивною жодна конституційна комісія, яка ініціюється парламентом. «Наша Україна» і БЮТ зареєстрували проекти постанови, за якою ми виводимо наших депутатів із складу конституційної комісії парламенту. Ми вважаємо, що в умовах роботи такого парламенту, під таким тиском, обговорення і ухвалення жодних змін до Конституції неможливе. А внесення пропозицій про зміни до Конституції трьома фракціями — непродуктивним.

Ми пропонуємо зміни до Конституції розглядати на найвищому рівні, за допомогою конституційної комісії, створеної Президентом України, до якої він пропонує долучити не тільки фракції парламенту, а й позапарламентські політичні сили, громадських діячів, провідних юристів.

Те, що відбувається нині в парламенті, — класична спроба узурпації влади урядом. Правляча коаліція давно перетворилася на слухняних «кнопкодавів», які бездумно штампують всі, в тому числі антисоціальні, рішення уряду Януковича.

Об'єднана опозиція вносить пакет із сімнадцяти вимог, на врахуванні і виконанні яких фракції «Наша Україна» і БЮТ наполягають. Серед них — збільшення зарплати та пенсії, збільшення мінімальної зарплати до рівня прожиткового мінімуму не пізніше 1 січня 2008 року, встановлення гідної мінімальної погодинної зарплати, а не 2 гривні 27 копійок, як сьогодні планує розглядати в урядовому законопроекті правляча коаліція.

По-друге, ми вимагаємо ліквідувати пенсійну зрівнялівку і додатково збільшити пенсії людям з тривалим трудовим стажем. Також вимагаємо створити повноцінний ринок землі, що поверне селянам власність на землю, а землі — справжню вартість, і припинити її безконтрольне розкрадання. Спростити процедури ведення бізнесу, повернути конкурентне середовище та нормальний інвестиційний клімат, скасувати повернені коаліцією тіньові схеми в економіці. Негайно запровадити єдиний соціальний внесок, зменшити тиск на фонд оплати праці, виконати всі укази Президента, якими згідно з Конституцією зупинено дію актів Кабміну, котрі не відповідають Основному Закону. Це стосується, зокрема, одіозних кадрових призначень. Вимагаємо зняти з розгляду всі законопроекти, спрямовані на розвал державного ладу. Це — закони про Президента, Раду нацбезпеки, зміни до закону про Конституційний Суд, реакційний законопроект про засади внутрішньої і зовнішньої політики. У разі невиконання цих вимог об'єднана опозиція залишає за собою право діяти адекватно.

В'ячеслав КИРИЛЕНКО, голова фракції.

Реконструкція Шевченківського національного музею-заповідника «Тарасова гора» загрожує перетворитися на довгобуд

(Початок на 1-й стор.).

Більше півстоліття працює кочегарня Національного Шевченківського музею на твердому паливі **(на знімку)**. У плані реконструкції її мають замінити на сучасну газову з аварійним електрокотлом, але поки що ні проекту, ні грошей немає.

Під час виконання внутрішніх робіт будівлі музею під товстим шаром штукатурки радянського періоду було виявлено художньо-декоративні розписи стін і колон. Збережені у чудовому стані колір фарб, візерунок, виконаний рукою художника-архітектора Василя Кричевського, підтверджуються документами про первісне художнє оздоблення залів музею. Нині проводиться спеціальна експертиза складу фарб для відновлення художньо-декоративного розпису. Відтворити первісний художній вигляд Шевченківського меморіалу — головне завдання і будівельників, і науковців самого музею, і всього українського народу.

Андрій НЕСТЕРЕНКО. Фото автора.

УСПП — перша громадська організація, яка сертифікувала якість своїх послуг

Якість послуг, що їх надає своїм членам Український союз промисловців і підприємців, віднедавна сертифікована за міжнародним стандартом ISO 9001: 2001. УСПП став першою громадською організацією в Україні, яка пройшла сертифікацію такого рівня. Український союз промисловців і підприємців об'єднує понад 38 тисяч колективних та індивідуальних членів, які в цілому виробляють близько 80 відсотків ВВП. Як вважає президент УСПП Анатолій Кінах, факт сертифікації свідчить про розвиток громадянського суспільства й посилення як ролі громадських організацій у соціально-економічних та політичних процесах, так і ступеня відповідальності цих структур за результати своєї діяльності: «Я переконаний, що успіх роботи громадської організації багато в чому характеризується якістю послуг, які пропонуються, і результативністю їх надання. Сертифікація УСПП — підтвердження того, що ми досягли високого рівня роботи. Це цивілізований шлях розвитку громадського руху, апробований в усьому світі». Анатолій Кінах висловив переконання, що сертифікування послуг громадських організацій є чинником позбавлення надмірної політизації й запровадження пріоритету професійних критеріїв в оцінці діяльності таких структур.

У переліку сертифікованих послуг УСПП — сприяння встановленню бізнес-контактів (у тому числі міжнародних), експертна оцінка роботи підприємств, допомога підприємцям-початківцям, інструментарій інвестиційної роботи (пошук інвестора, підготовка матеріалів для укладення контракту), відображення принципових позицій українського бізнесу в законопроектах, проектах рішень влади. В УСПП уже нині розроблюють цикл спеціальних тренінгів для керівників підприємств з метою навчити їх протистояти рейдерським атакам. Цей проект буде реалізовано у найближчому майбутньому.

Примітно, що сертифікат ISO 9001: 2001 УСПП отримав у дні свого 15-річчя, що є гідною оцінкою діяльності організації впродовж 1992—2007 років.

Людмила ВОЛОДИМИРСЬКА.

У зв'язку з виключенням зі списків вважати недійсним посвідчення помічника-консультанта народного депутата України Дейча Б. Д. Арабаджи Сергія Георгійовича за № 028/24.

Управління кадрів.

Співробітники митного поста «Чернівці» попередили спробу незаконного вивезення до Франції 19 тонн необробленої деревини *(Укрінформ)*

Найбільшим зарубіжним покупцем тракторів харківського виробництва нинішнього року стала Російська Федерація *(Укрінформ)*

■ СПОРТ

Стережись воротаря…

Кубок УЄФА. 1/8 фіналу. Матчі у відповідь. **15 березня.**

АЗ (Нідерланди) — «Ньюкасл» (Англія). 2:0 (перший матч — 2:4).

«Бенфіка» (Португалія) — ПСЖ (Франція). 3:1. (1:2).

«Еспаньйол» (Іспанія) — «Маккабі» (Ізраїль, Хайфа). 4:0 (0:0).

«Шахтар» (Донецьк, Україна) — «Севілья» (Іспанія). 2:3. Голи: Матузалем, 49, Мареска, 53, Елано, 83, Палоп, 90+3, Шевантон, 105+2. Перший матч — 2:2.

«Шахтар»: Шуст, Гай, Чигринський, Кучер, Матузалем (Дуляй, 85), Фернандіньйо, Маріка, Шевчук (Рац, 43), Жадсон, Бєлік (Елано, 64), Левандовський. **Тренер** — Мірча Луческу.

«Севілья»: Палоп, Хінкель (Шевантон, 57), Хаві Наварро (Дуда, 81), Ескюде, Драгутинович, Дані Алвеш, Поульсен, Мареска, Адріано (Пуерта, 46), Луїс Фабіано, Кануте. **Тренер** — Хуанде Рамос.

Арбітр — Джанлука Папареста (Італія).

Попереджено: Бєліка, 20, Наварро, 36, Фабіано, 41, Левандовського, 89, Драгутиновича, 91, Поульсена, 98, Ескюде, 115.

Донецьк. РСК «Олімпійський». 1 градус. 27 000 глядачів.

За день до матчу в обох таборах утримувалися від бравурних заяв. Навпаки, робили обережні прогнози. А наставники обох команд нахваляли суперників. Навіть поява в Донецьку Кубка УЄФА, що його привезла з собою іспанська команда, якось відійшла на другий план. Хоча це цікавий момент. То чому гості взяли з собою той цінний багаж?

Річ у тім, що представники «Севільї» (поки що чинного володаря призу) після зустрічі в Донецьку полетіли з призом до Глазго, де 16 травня відбудеться фінальний матч розіграшу 2006/2007. За правилами, саме тепер настав час здавати «інвентар».

Отже, в повітрі зависла своєрідна передгрозова тиша. Хоча господарі першими активно пішли вперед. Утім, особливо загрозливих ситуацій біля воріт «Севільї» не виникло. Проте гості одразу показали, чого вони хочуть. А на третій хвилині форвард збірної Малі Фредерік Кануте наробив переполоху у штрафному донечан. І Богданові Шусту довелося рятувати ситуацію. Та це був лише початок.

На 16-й хвилині стало вже по-справжньому небезпечно. Кануте з близької відстані через себе бив по порожніх воротах. На щастя, воротаря підстрахував Олександр Кучер, вибивши м'яча головою. І це все зрозуміло, адже «Севілья» мала атакувати. Враховуючи результат першого поєдинку, їй це було потрібно більше, ніж «Шахтареві».

Потім (23-тя хвилина) з вигідної позиції пробив Адріано. І знову майстерність продемонстрував Шуст, котрий в кидку парирував цей постріл. Щоправда, Адріано — шульга, а діяти цього разу довелося правою. Тому удар вийшов не такий сильний.

Під кінець таймy про себе нагадав Мареска. Особливо небезпечний був його обвідний удар з лінії карного майданчика. Шуст дотягнувся до м'яча, і той рикошетом від бокової стійки вилетів за межі поля. Пронесло! А вже на третій доданій хвилині в першому таймі, здавалося, нічого не заважало Кануте влучити у ворота з двох метрів. Він пробив. Однак Шуст блискавкою кинувся на м'яча і вкотре відвів небезпеку.

З перших хвилин другої половини зустрічі «Шахтар» пішов у наступ великими силами. І успіх не забарився. Матузалем забив красень гол — у падінні п'яткою через себе. Бразильці — вони і в Україні бразильці. Та, на жаль, недовго нам випало радіти. Мареска, хтозна з якої спроби, таки добився свого і встановив рівновагу.

Ситуація, зрозуміло, загострилася. Гравці обох команд нагадували мінерів. Адже один необачний крок — і все… Тому вибивали м'ячі подалі від лиха навіть у, здавалося б, простих ситуаціях. Однак «Севільї» треба було йти ва-банк. Тому Рамос замінив оборонців Хінкеля і Наварро на уругвайського нападника Шевантона і півоборонця Дуду. Це і зрозуміло: тренер сподівався посилити ударний потенціал. Однак вийшло навпаки. «Шахтар» провів блискавичну контратаку, і Елано, котрий вийшов на заміну і не встиг ще навіть як слід розігрітися, ударом низом вивів «Шахтар» уперед.

Та, як відомо, матч триває до останньої секунди. «Севілья» отримала право на кутовий, і в карному майданчику «Шахтаря» з'явився… воротар гостей Андрес Палоп. Він і забив, мов хвацький форвард, рятівного м'яча. Таке теж трапляється у футболі, особливо у відповідальних і напружених матчах, коли доля міняє свою прихильність, як вередлива дівчина.

Додатковий час. Ще півгодини нервового напруження. Але до пенальті справа не дійшла. Гості виявилися фартовими — вони забили переможний гол.

Хуанде Рамос:

— Гра, як і очікувалося, була гострою. Ми мали багато моментів у першому таймі, але не забили. А от у другому нам вдалося це зробити двічі. Особливо поталанило, коли на останніх секундах основного часу забив наш воротар. Таке в моїй тренерській кар'єрі трапилося вперше. Як пояснив мені Палоп, грав він з особливим натхненням, адже сьогодні його сина виписали з лікарні.

Мірча Луческу:

— Ви стали свідками поєдинку дуже високого рівня. Обидві команди показали відмінний футбол. Але різниця в класі відчувалася дуже. «Севілья», яка грає в сильному чемпіонаті, має ще й величезний досвід виступів на міжнародній арені. Це й дало їй можливість останньої миті врятувати ситуацію і забити рятівний другий гол. Якби наші гравці були досвідченіші та кмітливіші, то протримали б м'яча скільки треба і зберегли переможний результат. Хоча в першому таймі гості мали більше нагод забити. А після перерви нам вдалося посилити гру, вийти вперед. Могли забити і третього м'яча. Але «Севілья», окрім згаданих чеснот, мала ще й спортивне щастя…

Віктор БРАНИЦЬКИЙ (з Донецька).

Рік знищення вітчизняного кіно

Директор «Укранімафільму» Віктор Слєпцов стверджує, що його студію вже 19 березня можуть визнати банкрутом. До такого стану її, каже Слєпцов, довели штучно. Мовляв, держава вчасно не фінансувала структуру, борги росли, і подейкують «наїхала»… При цьому студію, за словами директора, недавно технічно переобладнали, і вона цілком працездатна. На її базі можна знімати такі мультфільми, як, наприклад, «Тачки».

Фото Дмитра ІВАНОВА.

Ситуацію у вітчизняному кінематографі вважають геноцидом. Про це вчора заявили представники Національної спілки кінематографістів України. Вони попереджають: 2007 рік може стати останнім роком знищення українського кіно. При цьому творці погоджуються, що в галузі є і позитив — зростання комерційного кінопрокату і виробництво телесеріалів та телефільмів. І на цьому тлі телепсляску вітчизняне кіно перебуває у глибокій комі.

За словами Віктора Слєпцова, таку ситуацію спровоковано ще й уведенням тендерної системи для кіновиробництва, яка фактично виключила державні кіностудії з процесу одержання бюджетних грошей, виділюваних на кіновиробництво.

Секретар організації, режисер Михайло Іллєнко **(на знімку)**, влаштував невелике шоу з розрізанням білого простирадла на частини. У такий спосіб він продемонстрував, як єдине кінополотно шматують на частини зі згоди держави. Ось відрізали кінопрокат, який є тільки у великих містах. Ось спорожніли кіностудії, тому що нема інвестицій. Ось відібрали українське кіновиробництво…

— Це справжнісінький геноцид вітчизняного кіно, — сказав Михайло Іллєнко. — Йде зачистка наших територій під іноземних виробників. Відверте рейдерство.

Голова НСКУ Борис Савченко вважає, що «ми, творці, самі почасти в цьому винні». Пояснив він свою позицію так: з розпадом Союзу українські кінематографісти продовжували жити і працювати за законами радянського кіно. Не перебудувалися вчасно...

— Ми винні лише в тім, що площі наших кіностудій та їхнє майно дуже ласий шматочок, який хочуть відібрати, — переконаний режисер. — А ми не володіємо цим майном і цими територіями, тому з нами й не рахуються.

Скоро «кіна не буде», — прогнозують його захисники. І наводять свої аргументи. Від кіностудії ім. О. Довженка через незаконний договір на землю вимагають заплатити 10 млн. грн. Грошей нема, тому можуть відібрати 2,5 га її території. 16 га можуть відрізати від Ялтинської кіностудії за борги... А прибуткове підприємство «Укртелефільм» намагаються синтезувати зі збанкрутілим «Фотоном» разом з його боргами.

Кінематографісти звертаються до совісті влади. Вимагають розробити антикризову програму, повного фінансування галузі, скасування в нинішньому вигляді тендера на закупівлю товарів і послуг у кінематографі і т. д. Верховну Раду просять законодавчо врегулювати ситуацію: прийняти закон про збір на національний кінематограф, а також розглянути інші законопроекти про стимулювання національного кіно.

Ольга ВАУЛІНА.

Фермер посадив сад… на небі

Співробітники відділу боротьби з економічними злочинами Чернігівського УМВС викрили факт привласнення керівником фермерського господарства 100 тисяч бюджетних коштів. Їх він отримав як компенсацію начебто понесених витрат на придбання саджанців, підготовку грунту під посадку багаторічних насаджень, згідно з постановою Кабміну «Про затвердження порядку справляння збору та використання коштів на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства». Насправді для майбутнього саду у нього не було навіть землі. А кошти використав на власні потреби. Порушено кримінальну справу.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігівська область.

■ ФОТОФАКТ

Свій 90-річний ювілей Олександра Щоголєва, як і багато попередніх днів народження, зустріла в Балаклавській школі №30 разом з педколективом, у якому вона провела майже чотири десятиліття.

На знімку: ювілярку вітає голова Севастопольської міської ради Валерій Саратов.

Фото Миколи МАГДИЧА.

■ ПРИГОДИ

Міськвідділ міліції мало не злетів у повітря

Близько третьої години ночі молодий чоловік у стані сильного алкогольного сп'яніння звернувся до Хмельницького міського відділу міліції із вимогою негайно знайти мобільний телефон, який у нього вкрали. Інакше пригрозив висадити в повітря весь міськвідділ разом із міліціонерами. На підтвердження намірів продемонстрував і пакет із тротиловими шашками, акумуляторами та з'єднувальними дротами. Кілька годин пішло на переговори. Коли «підривник» нарешті втратив пильність, міліціонери зуміли вирвати із рук підривний механізм. Його, за словами молодика, той придбав у співробітників одного з кар'єрів. Особа продавця і мета покупки встановлюються.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Для самогубства вибрала анальгін

17-річна мешканка Калуша намагалася вчинити самогубство з допомогою анальгіну. Для цього дівчина прийняла кілька десятків таблеток. Нині вона перебуває у реанімаційному відділенні Калуської центральної районної лікарні, де за її життя борються медики. Що спонукало юну дівчину до такого кроку, наразі з'ясовують правоохоронці. Як повідомили «Голосу України» в ГУ МНС України в області, з початку року на Прикарпатті добровільно пішли з життя 23 людини.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

Президент удосконалюватиме відносини з Данією

Президент України Віктор Ющенко під час перебування з візитом у Данії зустрівся з Головою парламенту цієї країни Крістіаном Майдалем.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

(Початок на 1-й стор.).

Для підтвердження взаємної заінтересованості сторін у підтримці інвестиційного співробітництва в різних секторах економіки було підписано угоду про співпрацю Державного агентства України з інвестицій та інновацій і Інвестиційного фонду Данії для країн Центральної і Східної Європи.

Крім того, сторони підписали угоду про співробітництво Торгової палати Данії і Торгово-промислової палати України. Угода покликана сприяти участі підприємств у міжнародних, національних і спеціалізованих виставках, ярмарках та інших інформаційних заходах, що проводитимуться в Україні та Данії.

Також уряди України і Данії підписали угоду про спрощений порядок оформлення віз, яка передбачає встановлення безплатного порядку оформлення віз окремим категоріям громадян України.

У ході церемонії підписання документів Віктор Ющенко заявив про потребу вдосконалити двосторонню правову базу і підкреслив, що підписані угоди — це початок роботи. Для активізації україно-датських відносин також необхідно ліквідувати дефіцит взаємної інформації, що спостерігається сьогодні, вважає Віктор Ющенко.

Найбільше нелегалів із Росії та Кавказу

Майже 400 осіб-нелегалів виявили в області херсонські правоохоронці під час операції «Трал». Переважно це вихідці з країн колишнього Союзу, найбільше — з Росії та Кавказького регіону. 42 особи затримано за правопорушення, серед них — восьмеро членів злочинних угруповань, а також ті, кого підозрюють у вбивствах, завданні тяжких тілесних ушкоджень, у розбійних нападах та крадіжках. 14 осіб підозрюють у збуті та вживанні наркотиків. Правоохоронці «виловили» також понад 90 кг наркотиків, кілограм вибухівки, п'ять одиниць вогнепальної зброї.

Алла БРУСИЛОВА.

На полігоні, як у Косово

На Житомирському загальновійськовому полігоні пройшло навчання військовослужбовців 95-ї окремої аеромобільної бригади. Вони готувалися до чергової ротації українсько-польського батальйону в Косово. До навчань залучили вертольоти, підрозділи армійської авіації, сухопутних військ Збройних сил України. Відпрацьовували конвоювання колон з людьми та вантажами, відбиття нападу, евакуацію поранених.

Олексій КАВУН.

Житомир.

На Волині шукатимуть мідь

Волинська обласна рада дала дозвіл спільному українсько-польському ЗАТ "Укрполмідь" на проведення геологічної розвідки самородної міді. Такі само рішення напередодні ухвалили і місцеві ради сіл Ратнівського району, де проводитимуться розвідувальні роботи. Їх попередня вартість 50 мільйонів доларів США. Проінвестує проект фірма «Польська мідь», яка у першому десятку в світі з видобутку та виробництва цього кольорового металу. Якщо розвідка матиме позитивні результати, у планах — відкрити шахти з видобутку руди і підприємство, що виплавлятиме мідь.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Електричну начинку для «Фольксвагенів» виготовлятимуть у Тернополі

Менш як за два роки неподалік обласного центру буде споруджено підприємство площею понад 20 тисяч квадратних метрів, на якому виготовлятимуть електричну начинку для популярних автомобілів «Фольксваген». Реалізує проект німецьке товариство «Сумітомо Електрик Борднетце-Україна». Його вартість — 15 млн. євро. Аналогічні заводи вже діють у Болгарії, Польщі, Словаччині, Марокко. На тернопільському підприємстві створять майже дві тисячі робочих місць. Відбір кадрів уже розпочався. Готуватимуть спеціалістів у Німеччині.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

У Польщі запрацювали експрес-суди

У Польщі почали діяти «24-годинні» суди. У такий спосіб правляча коаліція реалізувала одну зі своїх передвиборних обіцянок — підвищити ефективність органів правосуддя у боротьбі з хуліганами.

Ще одна причина запровадження нововведення — забезпечити порядок на польських стадіонах під час проведення «Євро 2012». Адже, за словами міністра юстиції Збігнєва Зьобро, головною метою запровадження системи «24-годинних» судів у країнах, які Польща взяла за взірець, була протидія заворушенням на стадіонах. Подібна система функціонує у Великобританії, США, Іспанії та Італії.

Перед таким судом поставатимуть ті, кого затримано на гарячому, і тому немає потреби збирати додатковий доказовий матеріал. «Клієнтами» прискореного судочинства можуть стати особи, які, наприклад, керували автомобілем у нетверезому стані, завдали матеріальної шкоди на суму до 50 тисяч злотих (приблизно 16 тисяч доларів), завдали потерпілому легких тілесних ушкоджень. Загалом «24-годинні» суди розглядатимуть справи про правопорушення, за які польське законодавство передбачає позбавлення волі від 2 до 5 років, але, з огляду на прискорений порядок розгляду справи, можуть засуджувати максимум на 2 роки. Передбачається, що правоохоронні органи передаватимуть на розгляд експрес-судів до 12 тисяч справ на місяць. У перші дні практики головними обвинувачуваними «24-годинних» судів стали водії, які сіли за кермо у стані алкогольного сп'яніння.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

■ ФОТОФАКТ

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

За рахунок культурного гранту уряду Японії для Київської середньої спеціальної музичної школи-інтернату імені Лисенка придбані музичні інструменти.

На знімку: посол Японії Муцуо Мабучі (в центрі) передає сертифікат на нові музичні інструменти директору школи Валентину Шерстюку.

■ ФОТОФАКТ

За борги донецькі комунальники уже відключили 176 абонентів від водопостачання і 156 жителів — від систем водовідведення. У такий спосіб тут намагаються підвищити платіжну дисципліну.

На знімку: працівники «Міськводоканалу» «при виконанні».

Фото Ігоря ТКАЧЕНКА (Укрінформ).

На Зміїному вирощуватимуть устриць

Директор комунального підприємства «Острівне» Віктор Острогляд розповів «Голосу України», що найближчим часом на острові розпочнуть вирощування чорноморських устриць, мідій і рапана.

Наприкінці минулого року це підприємство закупило спеціальне холодильне обладнання, а вчені Одеського національного університету імені І. Мечникова завезли на Зміїний молодняк устриці чорноморської. Комунальне підприємство одержало квоти на вилов на шельфі острова риби і морепродуктів. Комплексна програма освоєння Зміїного (її затверджено постановою Кабміну) передбачає улаштування і водопостачання. На острові вже пробурено три артезіанські свердловини. На завершення робіт з улаштування водопостачання селища Білий, що знаходиться на острові, виділяється 2,75 мільйона гривень.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Розтин показав, що в тілі померлого немає серця і нирок

Львів'янин Володимир повернувся додому з Іспанії в домовині. Але ця трагедія — подвійна, бо дружина Ірина запідозрила наругу і наполягла на судово-медичній експертизі. Висновки іспанських фахівців не збігаються з дослідженнями української сторони. Пані Ірину повідомили, що її 49-річний чоловік упав з риштування, і смерть настала внаслідок зупинки серцево-дихальної системи.

Зроблений у Львові розтин показав, що в тілі померлого немає серця і обох нирок. Жінка вважає, що органи видалили з метою подальшої трансплантації, і звернулася по захист до відомого адвоката Арама Чліянца. На болюче запитання вдови поки що немає відповіді.

Зокрема, начальник Львівського регіонального відділення Інтерполу Данило Шевчук припускає, що органи могли бути видалені з метою гістологічних досліджень. У самій Іспанії чимало громадян дають згоду на посмертне донорство. Чи міг Володимир підтримати чужу традицію? Невідомо. Бо, за словами вдови, і страховий поліс, і документи та гроші зникли...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

■ СВІТ КОРОТКО

УГОРЩИНА

Бунт може затягтися

У ході масових заворушень, що відбулися в ніч на 16 березня, сильно постраждав проспект Андраші, який перебуває під охороною ЮНЕСКО. Учасники заворушень будували барикади, перевертали автомобілі, розбивали вітрини магазинів і підпалювали урни зі сміттям. У поліцейському управлінні побоюються, що заворушення можуть набути затяжного характеру. Сутички в центрі угорської столиці розпочалися під час святкування річниці революції 1848 року. Близько ста тисяч прихильників опозиції вимагають відставки уряду соціалістів.

КУБА

До виборів Кастро одужає

Про це заявив глава Нацасамблеї Куби Ріккардо Аларкон. Він має намір особисто висунути кандидатуру Фіделя для участі в муніципальних виборах, призначених на березень 2008 року. За словами глави асамблеї, він багаторазово спілкувався з Фіделем, і хворий іде на поправку. 80-річний Кастро, як і раніше, є президентом країни, незважаючи на тимчасове передання повноважень своєму 75-річному брату Раулю. Фідель також поєднує обов'язки першого секретаря компартії і президента Ради міністрів Куби.

ІРАК

Заступника Хусейна стратять

Суд відхилив апеляцію колишнього віце-президента Іраку Таха Ясина Рамадана, засудженого в лютому до страти. Як і Хусейна, Рамадана визнали винним у злочинах проти людяності: він проходив у справі про вбивство 148 мусульман-шиїтів 1980 року. Тепер, відповідно до іракських законів, смертний вирок має бути виконаним протягом 30 днів. Рамадан продовжує наполягати на своїй невинності, а правозахисні організації закликали суддів пом'якшити вирок.

Журналістське розслідування

Несправедливість стосовно одного є загроза всім. ***П. БУАСТ.***

Дрімаюче «око государеве»

Граки прилетіли, а з ними і лист із Генеральної прокуратури. У перший день весни редакцію повідомили, що газетні публікації під заголовком «Дрімаюче «око государеве» розглянуто за особистим дорученням Олександра Медведька.

У відомстві, зокрема, перевірили факти, оприлюднені в першій подачі серії журналістських розслідувань («Крутили, як циган сонцем», «Голос України» за 13.01.07). За результатами перевірки «на вирок Центрального районного суду Сімферополя внесено касаційне подання через невідповідність призначеного Аблякімову Я. Д. покарання». Нагадаю: у статті йшлося про «інтелігентне» захоплення кондитерської фабрики в Сімферополі, до якої мали безпосереднє відношення брати Аблякімови і Ко.

Після публікації другої подачі («Не смикатися, сказала прокуратура», «Голос України» за 3.02.07), як повідомили з Різницької, 13/15, «за фактом розбійного нападу і заподіяння тяжких тілесних ушкоджень Котову М. Д. порушено кримінальну справу»...

Тепер від сумських правоохоронців залежить, чи постануть перед судом відморозки, котрі пограбували і жорстоко побили односельця, який став згодом інвалідом другої групи. Потерпілий сподівається, що шукати негідників будуть не так пасивно і непрофесійно, як на Хмельниччині, про що розповідь нижче.

III. Каньйон смерті

До Кам'янця-Подільського мене покликало горе родини Шупарських.

— Я втратила єдиного сина Олександра Матвіюка, 1981 р. н., якого знайшли мертвим під скелею в каньйоні річки Смотрич 11 квітня 2005 року, — з болем розповідає Світлана Леонідівна. — Після похорону ми прийшли в прокуратуру, а там навіть не було матеріалів від карного розшуку...

Так «активно» і «цілеспрямовано» почалося офіційне слідство. Чому по гарячих слідах не проводилося розслідування, рідні загиблого зрозуміли через тиждень після трагедії. І місцеві сищики, і прокурори чомусь розробляли одну версію: самогубство. Про інше і слухати не хотіли.

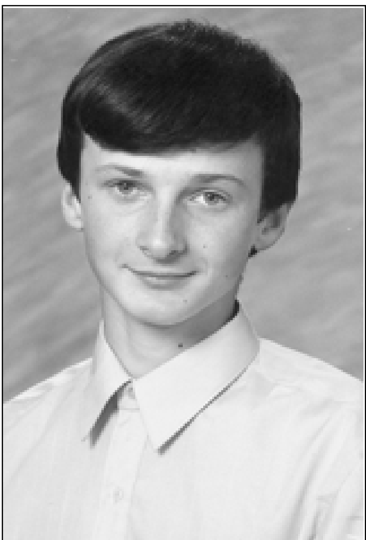
Запитання пінкертонів опитуваним кружляли-бродили довкола примітивного мотиву зведення рахунків з життям: чи дружив Сашко з дівчиною? Чи не посварився з нею в день смерті? В якому настрої перебував? Чи телефонував їй?..

Слідство ведуть... незнатоки

Шупарські повідали, як вони шукали свідків, умовляли друзів і знайомих сина дати показання, як установлювали хронологію подій останніх дня і ночі загиблого. Тобто виконували функцію правоохоронців, які почивали на лаврах, мліючи від гордості геніально відпрацьованою версією? На жаль, це не єдиний випадок, коли рідні та близькі ведуть власне розслідування, а шерлоки холмси з дипломами й апломбом лише користуються результатом, не додаючи власних зусиль до розкриття злочинів.

Світлана Шупарська поділилася добутою інформацією, сподіваючись на об'єктивне, всебічне розслідування. І доки вона розривалася між домом, роботою і міською прокуратурою, слідчий Олександр Гончар уже 20 квітня 2005-го відмовив у порушенні кримінальної справи за фактом смерті Сашка Матвіюка. Здогадуєтеся, чому? Так-так: «смерть наступила внаслідок акту самогубства — падіння з висоти, яке сталось внаслідок розриву відносин з коханою...». Одне слово, немає події злочину, забудьте!

Але як матері забути про втрату найдорожчої людини?! Як вибачити погононосія, котрий навіть не повідомив її про прийняте рішення? Мало того: Гончар, за словами Світлани Леонідівни, багато днів після того запевняв, що активно ведуться слідчо-оперативні дії... Мати чекала результатів, але ні хвилини не сумнівалася в насильницькій смерті сина. Чи мала на це підстави? Вважаю, достатньо.

На момент підписання постанови слідчий не мав ще результатів судово-медичного дослідження трупа. А, отже, не міг відповісти на запитання матері про походження численних ран і синців на обличчі, слідів на зап'ястях та інших. Залишилися без реагування заяви про зникнення мобільного телефону, годинника, портмоне. Розумію: візьми це до уваги, треба шукати грабіжника, а, може, в його особі й вбивцю. Але ж простіше усе списати на депресивний стан жертви, яка зробила крок з обриву вниз.

А чи відома професіоналу Гончару думка психіатрів: у стані психотичної депресії людина не може накласти на себе руки. Тобто сильний, самодостатній, котрий мав мету в житті, освіту і роботу Сашко Матвіюк, за словами матері, не міг кинутися в каньйон через розрив з дівчиною. Тим паче що розійшлися вони за два місяці до трагедії. Добровільно йдуть в інший світ, за твердженням фахівців, у разі так званої субдепресії — коли суцільна чорна смуга: туга і безпросвітність у родині, у колі колег і товаришів, на службі. Сьогодні ніхто з тих, хто знав загиблого, не скаже, що два роки тому Сашко перебував у зоні нелюбові та дискомфорту. Так, сварку з коханою переживав, так, намагався помиритися, але щоб стрімголов у небуття — ніхто не вірить. Крім слідчого Гончара. Оскаржуючи його бездіяльність, Шупарська повідомляла в міськпрокуратуру, обласному і Генеральному прокурорам: не встановлено осіб, які приєдналися до компанії Сашка у ресторані 10 квітня; незрозуміло, хто телефонував хлопцю і кому він; у справі немає фотознімків; вчасно не проведені експертиза крові на одязі і слідчий експеримент...

Усі скарги поверталися до Кам'янця-Подільського на стіл... слідчого.

Що в казані, те й у черпаку

У вересні 2005-го він повторно відмовив у порушенні кримінальної справи. Щоправда, у його постанові помітно акцентовано увагу на сильне алкогольне сп'яніння Сашка, з'явилися нові свідки з'ясувань його стосунків з дівчиною. Сенсація місцевого розливу: сищики знайшли хлопця, в якого виявилася «мобілка»... загиблого! І що? Нічого — підібрав він її, нібито, з підлоги в кафе. Крапка. А те, що той, хто знайшов телефон, того вечора не був у компанії Матвіюка, мабуть, правоохоронців не зацікавило. Як і те, що Сашко, як встановив судмедексперт, у фатальну ніч перебував у стадії легкого алкогольного сп'яніння. А ще завідувач міжрайонної експертизи В. Ільницький відзначив, що безліч легких тілесних ушкоджень Матвіюк міг одержати «як від дії тупих твердих предметів... так і при ударах об останні...» А важкі травми «могли утворитися внаслідок ударно-струсуючої дії на тіло тупих твердих предметів, **можливо,** при падінні... зі значної висоти...».

Тепер читайте, як Гончар інтерпретував фахівця з 16-річним стажем Ільницького: «... на тілі виявлено й інші тілесні ушкодження, які згідно висновку експерта утворились при падінні з висоти й удару об тупі тверді предмети».

Який же ви еквілібрист, пане слідчий! Але ж судмедексперт у своїх висновках не такий категоричний! А якщо слідчий неточно цитує принципово важливий документ, як це розцінювати? Утім, ніхто не заперечує, що смерть настала від ран. Питання в іншому: чи сам Сашко кинувся в обійми «дами» з косою чи йому допомогли, попередньо пограбувавши і жорстоко побивши?

Відповідь на це запитання, схоже, ніхто не шукає. Дотримуючись єдиної версії про самогубство, хтось вочевидь прагне вивести з-під удару зловмисників, вважають у Кам'янці-Подільському. І без натяків обвинувачують правоохоронців у бездіяльності.

— Тільки-но в каньйоні знаходять тіла потерпілих, погононосії одразу поспішають заявити про самогубство чи нещасний випадок, — казали мої колеги.

До слова, місцеві газети, явно з подачі правоохоронців, повідомили про те, що 10 квітня «стався нещасний випадок». Чомусь цю версію прокуратура згодом відхилила як неслушну. Хоча, на мій погляд, вона була б переконливіша...

Місце загибелі змінити не можна

...Ми обережно спускаємося крутим слизьким схилом, припускаючи, що це був останній шлях Сашка. По упевнених діях Світлани Леонідівни відчуваю: буває вона в цьому парку (до слова, напроти нього — міліція) часто. Хапаючись за гілки дерев, обходячи перешкоди, досягаємо краю глибокого каньйону. Унизу мирно тече Смотрич, береги кам'янисті, скелі стрімкі.

— Ось тут, якщо вірити міліцейському протоколу огляду місця події, стояв мій син перед смертю, — показує мати. — Струмок, кущі, за які він нібито тримався. Але тієї весни ці кущі були незаймані, хоча половина гілок виявилася сухими. І жодних слідів тут не було. А найголовніше — сина знайшли внизу біля зламаного дерева, яке на сім метрів далі від зазначеного в протоколі місця.

Стороною обходимо крутість каньйону, спускаємося до будинків. Мешканка одного з них згадує, що до неї приходив хлопець, котрий знайшов тіло Сашка, зателефонував до міліції. Це було близько опівдня. На місце події оперативники прибули о 19.20.

Із висновку судмедексперта: «При наданні гр. Матвіюку своєчасної медичної допомоги, після отримання ним травм... здатність до життя... не виключається».

Йдемо під скелю, знаходимо місце падіння.

— Саме тут лежав хлопець, — підтверджує Микола Михайличенко, котрий знайшов труп 11 квітня і повідомив в органи.

Ми зробили чималий гак, щоб піднятися в місто, знайти свідка і знову повернутися під скелю. Дуже важливо було переконатися, що в міліцейському протоколі зазначене не те місце загибелі Сашка. А слідчому це не важливо було?

— Мене допитували в міліції лише раз. До прокуратури не викликали, — констатує Микола.

Але ж він міг по гарячих слідах багато чого цікавого розповісти. Але слідчого свідок, виходить, не зацікавив. Він після двох скасувань постанов облпрокуратурою підписує в грудні 2005-го третю. Відмовляючи в порушенні кримінальної справи, старший слідчий прокуратури юрист 2 класу Гончар, не повірите (!), майже як під копірку переписав (звіряв я по абзацах) постанову від 24.09.2005. Оце професіоналізм!

Неприховане знущання над потерпілими помітили в облпрокуратурі аж через рік, і в березні минулого року на чергову скаргу Шупарської відповіли: **«За неналежне проведення перевірки з боку... Гончара О. В. перед прокурором області порушене клопотання про притягнення його до відповідальності».**

А тут змінили прокурора міста. Зі Світланою Леонідівною ми пішли до нього, радника юстиції Сергія Ромася, на прийом.

— Вашу справу вестиме інший слідчий, а я матеріали ще не вивчив, тому нічого повідомити не можу, — тільки і сказало нове «око государеве» Кам'янця-Подільського.

Минає місяць, три, сім. Потерпілі стомилися оббивати пороги прокуратури, ловлячи незадоволені погляди її працівників, слухаючи запевнення об'єктивно розібратися. Новий слідчий Віталій Довгань пішов, однак, уторованим шляхом — відмовив у порушенні кримінальної справи. Облпрокуратура знову постанову скасувала. Знущання над сім'єю, одним словом, не припинилися.

І їх вершиною, вважаю, стали кількаразові заяви Довганя про те, що відправлений ним одяг Матвіюка на генетичну експертизу (квітень 2006-го) не досліджений. Довганя «ушли» на підвищення напередодні 2007-го. Шупарська за його рекомендацією (?!) звернулася нещодавно в обласне бюро судмедекспертизи з проханням ознайомити її з результатами. Одержала обґрунтовану відмову.

З'ясувалося, прокурор Ромась, котрий, як і облпрокуратура, обіцяв узяти розслідування під контроль, не знав про гру підлеглого.

У відповіді на лист убитої горем Світлани Леонідівни він у лютому ц. р. зазначив, що ще «31.10.2006 р. в прокуратуру міста надійшов акт судово-медичного дослідження сорочки та джинсових штанів...».

Списати на...

Журналістське розслідування вивело мене на Віталія Особлюка, жертву нападу в травні того самого 2005-го. 21-річний хлопець йшов каньйоном увечері з роботи. Зустрічні два покидьки попросили у нього цигарки. На відмову полізли до його кишень. Віталій відіпхнув їх. Йому б втекти від лиха подалі — не встиг. Відморозки штовхнули його в груди і він з мосту полетів у 30-метрову безодню...

Залишився живий завдяки лікарям Кам'янця-Подільського і столиці, котрі зробили три операції, боролися за його життя дев'ять тижнів...

Я застав його нерухомим, але не втратившим бадьорості духу.

— Терплю, доки поруч дружина і батьки, — каже інвалід із вдячністю рідним, друзям і начальнику міськводоканалу Валерію Гордійчуку, котрий надає допомогу своєму працівнику.

А що ж міліція, яка єдина з народом?

— Порушили кримінальну справу, визнали мене потерпілим і, мабуть, списали матеріали в архів. Принаймні нам про перебіг слідства ніхто нічого не повідомляє з червня 2005-го.

...Ви вірите, що двоє «ментів», найпоганіших, зберігали вдома 16000 наркотичних таблеток? У цьому переконувала співвітчизників донецька прокуратура. Спробуйте її спростувати!

Інша річ — Кам'янець-Подільський, де майже кожного загиблого в каньйоні правоохоронці вважають самогубцями чи жертвами нещасного випадку. Спробуйте довести місцевому «оку государеву», що воно короткозоре. До речі, знайомий батька Віталія Особлюка розповідав, що під час пошуку кросівки потерпілого він наштовхнувся на труп, що розклався, дівчини...

Авжеж, «висяки» для погононосіїв — справи малоприємні. Смерть у каньйоні — теж головний біль. Єдина розрада — не «висяк», списати можна. На нещасний випадок.

Чи на самогубство.

Іван ІЛЛЯШ.

Київ — Хмельницький — Київ.

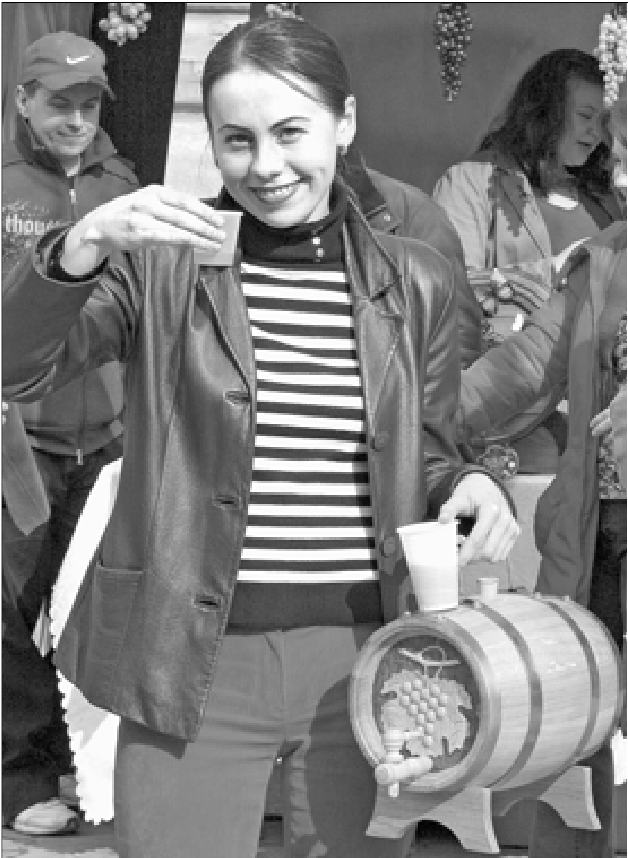
На знімку: багато хто запам'ятав Сашка таким.

Фото із сімейного архіву Шупарських.

Питання в іншому: чи сам Сашко кинувся в обійми «дами» з косою чи йому допомогли, попередньо пограбувавши і жорстоко побивши?

9 березня. Голова Верховної Ради України Олександр Мороз, Прем’єр-міністр України Віктор Янукович поклали квіти до пам’ятника Тарасові Шевченку з нагоди 193-ї річниці від дня народження великого поета.

11 березня. Берегово Закарпатської області. VII Міжнародний фестиваль вина.

10 березня. Запоріжжя. Матч суперліги Чемпіонату України з гандболу між місцевим «ЗТР» і київським «Авіатором» завершився перемогою господарів 28:16.

12 березня. Миколаївська область. У філії «Снігирівський» ТОВ сільськогосподарського підприємства «Нібулон» розпочато посів ярих.

13 березня. Львів. Мітинг студентів Львівського національного університету імені Івана Франка проти нововведень Міністерства освіти і науки України про вступні іспити в магістратуру.

14 березня. Київ. Мітинг представників ПСПУ проти НАТО.

15 березня. Київ. З нагоди Всесвітнього дня прав споживача відкрито виставку неякісних товарів, вилучених на споживчому ринку столиці.

НА МАЙДАНІ

Я пообіцяв вам, дорогі мої українці, одважитися і таки розпочати нарешті публічно називати поіменно тих, хто, живучи з нами, живучи на нашій землі, живучи серед нас, не відчуває з нашого, українського боку жодних політичних чи моральних, чи етнічних «незручностей». Я свідомий того, що справа ця ризикована і невдячна, вона принесе мені не лише велику кількість опонентів, а й справжніх, причому запеклих, ворогів, принесе в моє життя великі, масштабні неприємності. Бо їх, тих, хто нас, українців, не любить, більше того — навіть відверто зневажає, в Україні дуже багато. Бо вони протягом трьох з половиною століть нашої історії знають про свою безкарність, про свою захищеність з боку російського владного великодержавного шовінізму. Вони знають про нашу українську вайлувату доброту і волячу терплячість, знають про наше вміння (хай йому грець і забуття на віки вічні!) втягувати голову в плечі, бо надто часто над українськими головами свистіли ворожі мечі й шаблі — тому це в нас генетичне, братове. У крові нашій сидить, вже поза нашою волею — втягувати голову в плечі або нахиляти її, щоб не злетіла.

Українських патріотичних людей (наголошую, просто патріотичних, нормально патріотичних, з температурою 36,6) вони впродовж віків нашої неволі знали поіменно, мільйони стукачів складали ці списки, на їх трагедіях донощики робили собі стрімку кар'єру. Ми тисячами і мільйонами згнивали по концтаборах, в'язницях, каторгах, сибірських та азійських поселеннях, а вони займали наші, ще теплі, з непогашеною піччю, з недовареним борщем домівки і тієї ж миті вже почували себе у чужому гніздов'ї господарями.

Ми навчилися терпіти і мовчати. Мовчати і терпіти.

Тепер мусимо вчитися **жити,** братове українці. Жити щосили за більш-менш прийнятних для життя умов у більш-менш незалежній та в більш-менш нашій Україні.

Ми не вишукуємо ворогів, бо знаємо, до чого це може призвести, це вже відчула наша нація на власній долі, коли навіть спроба обстояти елементарні права українців на духовне життя, на самоусвідомлення себе, свого етнічного коріння перетворювалося на інкримінацію найтяжчого тавра, як постріл у скроню — «ворог народу». Ми не вишукуємо ворогів, бо маємо національний звичай завжди шукати друзів і прощати недругам. Антиукраїнці нахабно легалізуються самі. Причому роблять це з викликом, зухвало, епатажно.

Не чути їхніх голосів, не бачити їхніх вчинків, відмовчуватися, не помічати їхньої галасливої агресії — то значить ще більше заохочувати їх до відкритої війни проти нас і нашої української Вітчизни. Ще раз наголошую: ми, українці, не живемо з комплексом помсти нашим кривдникам, котрі почували свою безкарність упродовж століть. Нам вистачає важливіших проблем. Одначе називати їх поіменно і давати їм, нарешті, відсіч ми зобов'язані. Особливо сьогодні, на другому десяткові нашої свободи і нашої державності, коли вони знову розпочинають проти нас і політичну, і економічну, і психологічну, і навіть територіальну агресію.

Не вірите?

Двадцять другого січня, у святий для кожного українця День соборності українських земель чи то пак — злуки Західної України з Україною Великою, яка сталася на Софійському майдані 1919 року, я, звичайно, був із родиною та друзями серед кількатисячного товариства киян біля святої Софії. Кажуть, після того, як деякі безхребетні «гетьмани» та кон'юнктурні «полковники» зрадили ідеали Майдану, українську душу опосіли смуток і байдужість. А скажіть, будь ласка, що чинити, як жити цій українській душі тут, в Україні, коли, на велике національне свято соборності не завітав жоден із сили-силенної високопосадовців? Власне, це знакове національне свято проводилося на любительському, самодіяльному рівні. Тож звідки візьметься в українця хоч крихта довіри до цієї влади? Звідки?

У натовпі до мене дісталася середніх літ жіночка і, якось ніби ляканво озираючись, вклала мені під руку книжку в цупкій обкладинці. «Прочитайте і скажіть щось про це по радіо. Що вони з нами роблять!?»

Українко, яка тоді, у велелюдді не назвала навіть свого імені, я прочитав ту книгу. Читав її, зозла одкладаючи, щоб повернутися до дійсності, збагнути, де я і хто я. Читав, насилу стримуючись, щоб не пожбурити її у сміттєгін. Таки дочитав до кінця. Її видано лише рік тому, видано церквою в незалежній Україні, велетенським тиражем, який і не снився ні Загребельному, ні Ліні Костенко, ні Дімарову, ні Іваничукові...

Автор її — невідомий для мене (гадаю, і для вас) Олег Платонов. Назва її довга й неоковирна «Бич божий: эпоха Сталина. Заговор против России». Звертаю вашу увагу: книгу видано в Україні. Але хто її видав, хто фінансував? «Украинская православная церковь (звичайно ж — Московського патріархату!), Полтавская епархия, Спасо-Преображенский Мгарский монастырь». Так-так, це той Мгарський монастир на горі під Лубнами, колишня українсько-козацька духівниця, де жили український дух та український час. Я був у ньому, ставив свічки і молився, не знаючи, що смиренні провінційні попи і ченці, котрі поливали квіти і били поклони перед іконами, ще й видають на жертовні гроші парафіян (отже, і на мої також) книги. Та ще й які!

Цитую анотацію: «Сталин — один из величайших деятелей мировой истории — смело может быть поставлен в один ряд с Македонским, Карлом Великим и Наполеоном. Он был одним из тех, кто создавал великие сверхдержавы, тяжесть служения которым была не под силу наследникам... С одной стороны, ему нет прощения (зосередьте увагу, ви гадаєте, що йдеться про ґеноцид українців, депортацію кримських татар, чеченців, інгушів, винищення мільйонів мислячих людей Росії, Прибалтики, Закавказзя, Середньої Азії? Ні. Слухайте далі) за участие в чудовищных злодеяниях еврейских большевиков, с другой — ему принадлежит величайшая заслуга уничтожения большей части этих самых еврейских большевиков. После чисток Сталина еврейский большевизм из самой влиятельной силы, которой он был при Ленине—Бланке, превратился в подпольную организацию, поднявшую голову при Хрущеве и совершившую (слухайте уважно, будьте готові до будь-яких несподіванок!) антирусский переворот в 1991—1993 годах».

Чули? Це ж лише анотація, приманка, рекламка.

А ось нутро цієї божевільної писанини, у якій варто лише механічно замінити поняття «Росія», «російський» на «Німеччина», «німецький» — і різниці між російським імперським шовінізмом та німецьким фашизмом у першій половині двадцятого століття вже не буде.

Чотириста сторінок квазінаукової писанини Платонова спрямовані на єдину ідею: всі народи планети заважають жити великому російському народові

Ось деякі місця з цієї книги, які я беру навгадь, за хронологією. Про трагічний тридцять третій, коли хліборобська Україна нагадувала герметичний концтабір, їла хліб із тирси, втрачала щоденно десятки тисяч свого працьовитого люду, коли матері з божевільного відчаю вбивали своїх дітей, щоб ті довго не мучилися, коли сталінщина вже справляла тризну по українській нації, опустивши її до канібалізму, — Платонов пояснює цей період і цю трагедію так: «Правление еврейских большевиков сочетается с появлением деятелей, неплохо решавших задачи русской национальной политики». Так он воно що, братове українці: ми нарешті спромоглися сказати на весь світ і узаконити, що то був спрямований проти нас свідомий геноцид, яких на всій планеті, за всі часи офіційно було лише три (вірменський, єврейський та український!), та, виявляється, ми знову не маємо рації, бо то лишень «неплохо» вирішувалися «задачи русской национальной политики». Ми з вами були лише лабораторним матеріалом, політичним об'єктом, біологічною сировиною для розв'язання стратегічних проблем російської національної політики. Ми гинули від штучно створеного голоду та садистських репресій мільйонами, а виявляється, з погляду атиукраїнця та антисеміта, панросійського шовенюги Олега Платонова, «величайший деятель мировой истории» Йосиф Сталін всього-навсього «уничтожал» кілька тисяч «еврейских большевиков».

Гортаємо книгу Олега Платонова далі. «Идея целостности и величия России побеждает большевиков изнутри. Сначала под видом советизации и освобождения трудящихся происходит постепенное восстановление целостности Российского государства...» Все те, про що патріотичні українці в кількох поколіннях говорили між собою пошепки, озираючись на всі боки, примітивний «вєлікодєржавнік» Платонов у шовіністичному забутті говорить відкрито: велетенські українські трагедії в першій половині двадцятого століття — це було лише «восстановление целостности Российского государства».

Хоч яку сторінку розгорну, на кожній кілька моїх фломастерних підкреслень, які можна цитувати як клінічний приклад великоросійського біологічного націоналізму, котрий цинічно принижує всі сущі нації, опріч своєї: «Сталин эффективно боролся со многими проявлениями антирусских национализмов, которые агрессивно проявляли себя по отношению к Русскому народу (так-так, «Русский народ» Платонов всюди пише з великої літери, а поняття «Україна» чи «український народ» в авторському тексті взагалі не існує, лише «Малороссия, малоросы») под видом культурных автономий и разных национальных учреждений, представители которых открыто стремились принизить значение Русского народа. Особо это касалось еврейского национализма, приобретшего в СССР совершенно нетерпимый характер».

Чотириста сторінок квазінаукової писанини Платонова спрямовані на єдину ідею: всі народи планети заважають жити великому російському народові. Ну просто дихати не дають, чавлять з усіх сторін своїм недостріляним, недонищеним націоналізмом. Насамперед — ненависні євреї, а серед «нацмєнов», звичайно, «малороси». За Платоновим, вся кривава історія більшовизму, котра перекалічила долі цілих націй: нашої, української, кримськотатарської, чеченської, інгуської, кабардино-балкарської, карельської та фактично всіх, хто був під кулеметним прицілом загнаним в імперську конюшню, — так от усе це була просто боротьба росіян за самозбереження і національне виживання.

За Платоновим, вже існувала прекрасна російська імперія, у якій процвітав російський дух, але кляті євреї під орудою Леніна—Бланка здійснили «антирусский переворот» і пробудили націоналізм у «малих народов», які, до речі, вже були асимільовані Росією.

Більш печерного, жорстокого і цинічного варіанта антисемітизму я ніколи не читав, не бачив і не чув. Тому й подумав: а може, нашому віце-прем'єр-міністрові з гуманітарних питань Дмитрові Табачникові, замість того щоб дискутувати з українською патріотичною інтелігенцією про її нібито неконкурентоспроможність з інтелігенцією російською та переконувати українців, що їхня Українська держава з'явилася випадково під час стихійного розвалу СРСР, — краще з єврейською громадою України передати до суду провокатора й антисеміта Олега Платонова. Поки українці радитимуться, що відповісти антиукраїнцеві Платонову, євреї вже могли виграти суд і заборонити цю фактично фашистську писанину російського блазня-націоналіста. Зробіть це, євреї, і ми вас гаряче підтримаємо. У нас же спільні недруги.

У тридцяті роки найталановитіші, незалежно мислячі представники всіх націй, в тому числі й російської, політики, науковці, конструктори, військовики, письменники, управлінці, актори, педагоги гниють у концтаборах, ночами арештовують десятки тисяч людей, які здебільшого зникають безслідно. А Платонов пише про це так: «Сталинская система руководства ориентировалась на динамизм, постоянное обновление кадров, высокие темпы развития. Сталин сумел создать такую систему стимуляции развития аппарата, которая держала в постоянном напряжении как со стороны верхов, так и со стороны низов. Своего рода контролем стали призывы к «массам» выявлять двурушников и троцкистов в руководящей сфере».

Віднести автора цієї дикунської сентенції до когорти вимираючих ідеологічних раритетів на ім'я сталініст — то означало б повернути його в ряд людей, просто затурканих більшовицькими стереотипами і міфами, в яких Сталін поставав безгрішним ідолом, батьком усіх народів і націй, без нього не сходило сонце, не оберталася земля довкола своєї осі, не змінювалися пори року, не народжувалися діти. Про другу світову війну вже й говорити не варто — це він, Сталін, переміг фашизм, якби не Сталін — наші батьки програли б війну. Щоправда, якби не Сталін, то, можливо, й самої війни не було, або якби на чолі держави був інший лідер, то її було б виграно набагато меншою кров'ю, а так німці втратили вісім мільйонів своїх співвітчизників, а Союз — близько п'ятдесяти. Та це дрібниці для сталінських ідеологів.

Одначе Олег Платонов не є таким собі звичайним дідусем-сталіністом, який загус у повоєнному часі. Таких небагато, і нехай доживать собі віку, вже не становлячи загрози суспільству. Платонов небезпечний, бо він нахабно спотворює, ревізує, переписує історію трагічного двадцятого століття на свій російський шовіністичний копил. Робить це агресивно, тупо, із зухвалим викликом.

Червона армія зустріла війну без генералітету, без мілітарного інтелекту — одні були розстріляні, інші — сиділи в тюрмах та концтаборах. Пояснення Платонова: «Еще со времен Троцкого огромное количество еврейских большевиков и их соратников сосредоточились в армии, где занимали многие ключевые позиции, поэтому и удар по армейским кадрам был особенно силен. В 1937—1938 годах из Красной Армии вычищено более 40 тыс. человек. Только в 38 году выдвинуто и перемещено в должностях 100 тысяч человек». Ви гадаєте, що це просто констатація факту? Ні. Ось коментар: «Армия избавилась от огромного количества потенциальных изменников и в плане управления войсками стала более монолитной». Уявіть собі цю монолітність під щохвилинним страхом розстрілу.

Тридцяті роки. Катастрофічна Голгофа, на яку Сталін жене Україну. Виснажену, напівживу, загнану в казармові сталінські колгоспи, виселену до Сибіру, заморену голодом, розстріляну, фактично обезголовлену. «После этой чистки... политика СССР стала все больше ориентироваться на национальные интересы Рос-

сийского государства. Конечно, необходимость подписывать расстрельные списки давалась Сталину нелегко. Однако речь шла о возрождении Российского государства».

Отож, шановні українці, продовжимо це дослідження, цю важку, невдячну, виснажливу, а то й ризиковану роботу з аналізу образу, способу думання, поведінки нашого спільного ворога на ім'я українофоб, українонетависник. Вони й досі почуваються в нашому українському середовищі абсолютно вільно, набагато вільніше, ніж ми, безкарно і з викликом, зухвальством. Вони розуміють, що ми не злі і не мстиві, що ми всепрощальні, що ми не шукаємо собі ворогів, а шукаємо друзів і однодумців, ми не шукаємо собі ворогів, бо на власній долі відчули, як звичайних мислячих українців легко перетворюють на «ворогів народу» і заганяють у могилу або до концтаборів. Ми занадто добрі й довірливі, ми — домашні, ми нікуди не сходили зі своєї землі, з прадавен поселившись тут, на роздоріжжі світів, терплячи агресії непосидющих орд та захланних сусідів.

Наші вороги знають, що українці — нація філософічна, приязна, мрійлива, а то й романтична, на чуже не претендує, тільки б своє, кревне, втримати і зберегти. Від цього і наші національні біди й трагедії. Наші великі київські князі доходили до Царгорода і до Москви, але ніколи не прагнули мати колонії чи прирощувати собі чужі землі, головним було показати свою силу та лицарство і повернутися до рідного дому. Можливо, в тому й наші найбільші національні трагедії, що провідники, лідери і чолові були або занадто нерішучими, або сентиментальними в ті історичні моменти, коли треба було реактивно діяти, були філософами або романтиками у той час, коли вороги (навіть у нашому гімні не «вороги», а «воріженьки»!) були жорстокими й загребущими циніками.

Чого вартий лише приклад Богдана Хмельницького. Після битв під Жовтими Водами, Корсунем та Білою Церквою Річ Посполита лежала біля його ніг. Козацька слава розкотилася по світу. Польське військо розтрощено козаками, шляхта сидить, як миш під віником. Іди на Варшаву переможцем, збирай сейм і підписуй вигідну для України угоду міжнародного рівня, змушуй короля і шляхту визнати Україну суверенною державою з усіма її атрибутами. Ні, він майже рік стоїть військом під Білою Церквою, насолоджується славою, приймає послів, п'є горілку, а в документах підписується... підданим польського короля, державу якого поставив на коліна. Поки Хмельницький думав, Польща притьмом відроджувалася, збирала посполите військо.

Хміль виграє ще кілька битв (узяти бодай пилявецьку перемогу над поляками!). Нарешті в'їздить на білому коні через Золоті ворота, в день Різдва Христового до стольного Києва. В'їздить, як жива легенда, як прославлений український князь, король, цар чи суверенний гетьман України, а не лише козацького війська. Таким його фактично вже визнали турецький султан Ібрагім, кримський хан Іслам-Гірей, угорський князь Ракоці, молдавський господар Лупул, зрештою, навіть цар московитів Олексій у боротьбі з Польщею. Уже б і поляки не заперечували проти, кажучи нинішнім стилем, інавгурації Хмельницького.

Всі чекали саме такого акту. Задля цього приїхав до Києва вселенський православний патріарх Паїсій, якого запросив патріарх київський Косів, до Києва з'їхалися посли сусідніх держав та український люд з усіх околишніх міст та містечок. Гудуть різдвяні дзвони, торжествує Україна. Проголошуй, Богдане, незалежну Українську державу! Ти в сяєві слави, українці на руках внесуть тебе на трон — проголошуй державу! Її визнають і Польща, і Московія, і Туреччина, і татари, і волохи, і шведи, і мадяри...

А Хмельницький приймає гетьманську булаву не з рук українського люду, а з рук... польського круля Яна-Казимира, потверджуючи тим свою підлеглість польській короні, від якої визволяв свій народ ціною велетенських жертв.

Ми б сьогодні були іншими, доля наша була б іншою, ми б не стукали лякливо в двері Європи, а давно були не лише її невід'ємною часткою, а й — серцевиною, еталоном демократії та цивілізаційного розвитку. А так... самі знаєте...

Тому-то я змушений повернутися до сьогоднішніх реалій нашого українського буття і нагадати вам, що минулого тижня я розпочав знайомити вас, українці, із, без перебільшення, фашистським випадом проти нас із вами та проти євреїв і представників інших націй, котрі вимушено перебували у складі радянської імперії. Мгарський монастир під Лубнами видав велетенським тиражем книгу російського лженауковця, печерного шовініста Олега Платонова «Бич божий: эпоха Сталина». Суть навіть не в тому, що він намагається в усьому виправдати всі злочини Сталіна, такі людські екземпляри ще завалялися в нашому суспільстві, їх одиниці, і вони не чинять загрози демократії. Суть у тому, що кожна сторінка цієї книжки палахкотить ненавистю і зневагою в першу чергу до євреїв та українців («иудеев» і «малороссов»), а тоді й до всіх інших «нацменов», все російське гіперболізується і підсвічується рожевим світлом. Виявляється, Сталін став вождем саме російського народу тільки тому, що винищив єврейських більшовиків і придушив найменші порухи національного життя в республіках-колоніях.

Про криваві тридцяті роки з колективізацією, голодомором, геноцидом України, винищенням цвіту націй в усіх радянських республіках, з церберівською цензурою, концтаборами, енкаведистами, занепадом духовного життя — Платонов пише, що ці роки можна вважати «началом самой решительной борьбы Сталина с еврейским большевизмом. Продуманными и безжалостными действиями Сталин вогнал осиновый кол в могилу кровожадного интернационала и вместе с тем заложил основы нового национального (звичайно, російського! — **В. Я.**) государства. Постепенно меняется и характер большевистского террора. Если в 20-х — начале 30-х годов он имел преимущественно антирусскую направленность, то с середины 30-х превращается в наступление против антирусских <...> элементов общества».

За Платоновим, у другій половині тридцятих років замість євреїв — організаторів «геноцида Русского народа <...> приходили другие люди, для которых партия уже не представлялась орудием геноцида против русских, а средством карьеры. Многие из них были уже русскими». Ось тепер ви мусите зрозуміти «відкриття» шовініста Платонова: росіяни взагалі не брали участі в більшовицькій революції, ні в громадянській війні, ні в гвалтівній колективізації, ні в розгромі церкви і віри, ні в ЧК, ні в НКВД, ні в «тройках», бо то був геноцид, спрямований лише проти них, етнічних росіян, здійснюваний євреями. І де тільки тих євреїв стільки набралося «за чертой оседлости» на той історичний момент, невже збіглися з усього світу, щоб познущатися з росіян? А тоді росіяни отямилися, винищили євреїв і лише в другій половині тридцятих взяли владу в свої, російські, руки. А якщо так, гаспадін Платонов, то моторошний 37-й з мільйонами жертв, із свідомим «обезголовленням» багатьох націй, що належали до СРСР, безглузда фінська війна, підписання пакту Ріббентропа—Молотова про бандитський переділ Європи, кривава «радянізація» Прибалтики, Західної України, депортація лемків, друга світова війна, виграна велетенською, ніким не міряною кров'ю всього радянського суспільства, а не сталінським чи генеральськими воєнними талантами, — невже все це справа самих лише росіян? За логікою Олега Платонова, було саме так.

На чотирьохстах сторінках книги він всюди «Русский народ» пише з великої літери, ви ніде не знайдете назву Червона чи Радянська армія, а лише «Русская армия». Та ви також ніде не знайдете в тексті назву Україна, він принципово називає її Малоросія.

Розгортаю сторінку навгад: «К числу антирусских тенденций 30-х годов следует также отнести произвольную перекройку внутренних границ России и создание на коренной русской территории нерусских национальных республик. В 1936 году автономное образование в составе РСФСР Киргизская АССР преобразуется сразу в две союзные республики — Казахскую и Киргизскую. Это произошло несмотря на то, что большую часть населения так называемой Казахской ССР составляли русские». І це написано в 2005-му році, коли вже утвердила себе суверенна держава казахів, збудувавши собі нову столицю та повернувши національну абетку й правопис. А ось на цій же сторінці: «...Из Малороссии выделяется так называемая Молдавская ССР». Бачите, як товчеться «старший братєльнік» по душах інших націй, вимагаючи при тому обов'язкової і щирої любові до себе?

«После сокрушительного удара многие еврейские большевики ушли в подполье и оттуда продолжали свою борьбу против Русского народа. В 1938 году два еврея, Корец и Ландау, объявили о создании Антифашистской рабочей партии и от ее имени выпустили листовку, в которой говорилось:

«Пролетарии всех стран, соединяйтесь!!

Товарищи!

Великое дело Октябрьской революции подло предано. Страна затоплена потоками крови и грязи. Миллионы невинных людей брошены в тюрьмы, и никто не может знать, когда придет его очередь. Хозяйство разваливается. Надвигается голод. Социализм остался только на страницах изолгавшихся газет. Разрушая ради сохранения своей власти страну, Сталин превращает ее в легкую добычу озверелого немецкого фашизма.

Не бойтесь палачей из НКВД. Они способны избивать только беззащитных заключенных, ловить ни о чем не подозревающих невинных людей, разворовывать народное имущество и выдумывать нелепые судебные процессы в несуществующих заговорах».

Однак навіть сьогодні, коли слова з зацитованої листівки, за яку автори заплатили життям, стали пророчими, агресивний, деградований російський гіпернаціоналіст Платонов і досі засуджує цих сміливців. Тільки тому, що відважились на цей ризикований крок два євреї. «Вместо государства еврейского интернационала, близкого масонам, на глазах изумленного западного мира начинает возрождаться национальная Русская держава». За рахунок кого вона «возрождалась», ми, українці, знаємо. Одначе Платонов відкриває нам і зовсім нове. Виявляється, в методах сталінських репресій, депортацій і винищень цілих народів «использовались многие элементы духовных ценностей Русской (звичайно, з великої літери! — **В. Я.**) цивилизации». Господи, як добре, що ми вийшли з тієї «цивілізації», хоч і не встигли ще збудувати своєї власної!

Чи можете ви собі уявити, що щось подібне дозволив би собі оприлюднити на адресу росіян чи Росії хтось із українців? Ну, наприклад, що жорстоку колективізацію проводили в Україні, як правило, прислані з Росії «тисячники», що найбільші наші трагедії відбулися під керівництвом російського садиста Постишева, спеціально присланого Сталіним для розправи з українцями. Чи могли б сказати казахи, що саме росіяни нав'язали їм свій спосіб буття, знищивши багато їхніх звичаїв і залишивши їм планетарних масштабів екологічні катастрофи? Ми, українці, й досі не говоримо публічно, що, виселивши кримських татар, Крим свідомо заселили здебільшого росіянами, і тепер «московская кепка», мер-провокатор розгулює по півострову, як по власній спальні, а антиукраїнська влада Криму ще й підтанцьовує йому.

Сьогодні і першокласники знають, що на Лютізький плацдарм, у кривавий казан битви за Дніпро кидали навіть не обмундированих українців, і вода дніпрова червонилася аж до Чорного моря

Ми лишень натякаємо, що визвольну боротьбу за незалежну Україну в повоєнні роки жорстоко придушували саме росіяни. Та й багато чого можна було б виставити в цьому рахунку. Однак не ловіть мене на слові, росіяни, особливо наші приятелі. Це не я кажу, а ваш співвітчизник доводить, що фактично ніякого Радянського Союзу не було, євреї зробили революцію, стали вчиняти геноцид Росії і всьому російському, але вчасно прийшов до влади Сталін, визволив росіян з-під євреїв, українців, інших «нацменів» і постала «могучая, никем еще не побеждимая Россия». Отож і претензії можемо адресувати лише їй, яка до того ж є правонаступницею Союзу.

«Отдав Чехословакию, западные правители с такой же легкостью готовы были отдать и бывшую Русскую Прибалтику — самоназванные «государства» Литву, Латвию, Эстонию». Так-так, усе, що бачить довкола екзальтований панросійський націоналіст Платонов — усе «исконно русское». Ось про згадуваний уже пакт Ріббентропа—Молотова: «При расчленении Польши к России отходили территории, принадлежавшие ей до 1917 года и отторгнутые от нее в результате антирусской революции: Западная Малороссия, Западная Белоруссия, Латвия, Литва, Эстония, Финляндия. Все эти исторически русские земли по справедливости возвращались в состав Русского государства. Это был великий и торжественный момент».

Якщо не читати нічого іншого, а лише Платонова, то легко повірити, що участь у війні 1941-45 років брали лише росіяни, вони й перемогли, а решта були або військовополоненими, або відступниками, або служили окупантам. Натомість єдиними дійовими особами у війні є «русские воины», «русская сила», «русские войска», «Русская армия». «Германские оккупанты проводят политику унижения Русского народа, и, в частности, они планируют управлять им руками представителей различных народностей, проживавших на русской территории. Они дают возможность националистам всех мастей безнаказанно убивать русских людей».

І спеціально для тих наших фронтовиків, хто тужить за «дружбой народов» і обіймами «старшого брата». Сьогодні і першокласники знають, що на Лютізький плацдарм, у кривавий казан битви за Дніпро кидали навіть не обмундированих українців, і вода дніпрова червонилася аж до Чорного моря. Командували арміями українці Москаленко та Рибалко. А тепер слухайте російського шовініста Платонова: «Осенью 1943 года основные бои в Малороссии разгорелись в борьбе за освобождение «матери городов русских» — древней столицы России Киева. В битве за Днепр русские люди проявили чудеса героизма». Нас там, виявляється, не було, як не було нас, українців, в історії двадцятого століття. Ми, виявляється, в ранзі малоросів сиділи під кущами, спостерігаючи за героїзмом російського народу, його боротьбою з підступними іудеями — правда, під проводом... не росіянина, а денаціоналізованого грузина Сталіна. «Его исторической заслугой стало превращение большевистской партии в инструмент национальной политики русского народа».

Савіка Шустера ніхто не запідозрить в антипатіях до Росії чи в надмірних симпатіях до України та українців. Це — аксіома. Ми навіть часто обурюємось, коли він тягне через телеекран в український дім українофобів Жириновського, Затуліна, Корнілова та інших. Та ось його одкровення в газетному інтерв'ю: «У мене в ставленні до Росії багато песимізму. Можу зрозуміти все: бажання зберегти єдину Росію, бажання відродити її як велику країну, але я не можу прийняти використання чисто фашистських, нацистських підходів до визначення людини. Я люблю країну, в якій вирують ідеї, конкуруючі думки, творчість, геніальність, але мені категорично не подобається Росія, що погрожує іншим танками і норовить дати всім по башці газовою трубою».

Отож, шановні росіяни, не уражені пошестю на ім'я великоросійський шовінізм, через таких, як провокатор і політичний шарлатан Олег Платонов, багато хто з нас ставиться до вас щонайменше з осторогою. Як бачите, маємо для цього підстави. Тому боріться з ними й ви. Їхній час закінчується.

Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ,
народний депутат України.

Сирія: в очікуванні миру під оливами

Ця країна для нас — як далекий знайомець, з яким давно не бачився. Колись сирійських студентів було багато в Україні.
А сьогодні ми в Сирії — гості.

Дамаск — місто контрастів

Тимчасовий повірений Сирійської Арабської Республіки в Україні Сулейман Абудіяб.

Дивовижне місто! Про нього сказано: «Якщо Аллах хоче нагородити людину, він дарує їй подорож у Дамаск». З вікна нашого номера в готелі «Шам» видно гору Касьюн. Як розповів наш гід Аммар, на її вершині плакала праматір Єва, коли довідалася про перше в історії убивство: Каїн убив тут свого брата Авеля. На схилі гори й донині є печера, її арабська назва «печера першої крові».

Дамаску, за одними переказами, майже сім тисяч років, за іншими — він іще старіший. Це місто більш як 15 разів згадується у Біблії!

Розташована на стику Європи, Азії та Африки, у центрі перетину караванних шляхів, Сирія здавна була привабливою. А Дамаск незабаром став столицею сирійського царства, куди входив і Ізраїль. Цією землею володіли ассирійці, монголи і перси, Рим і Візантія, намагалися скорити хрестоносці. 400 років тут хазяйнували турки, потім французи. І лише в 1946 році країна стала незалежною.

Сьогодні в Дамаску старовина сусідить зі стилем «хай-тек», але не зачепленої урбанізацією старовини залишилося чимало. Щоб відчути атмосферу справжнього Сходу, гості міста йдуть до старої фортеці, мечеті Омейядів, до Прямої вулиці, котра згадується в Біблії, ринку Хамідія, у лабіринти вузьких торгових вуличок.

У словах усіх, з ким ми тут говорили, прозирають два головних почуття: гордість громадян вільної держави і прагнення зберегти в країні мир. Тут, поблизу від Іраку, Лівану, Палестини це почуття дуже зрозуміле.

І ще одне зрозуміле нам почуття озвучив міністр інформації країни доктор Біляль: жаль з приводу того, що про Сирію в нас знають мало. Після розпаду СРСР зв'язки України і Сирії помітно послабшали. Він каже: «Наші ЗМІ не такі впливові, щоб їхню інформацію брали і поширювали інші країни. Але ми відкриті для світу, у нас є чим похвалитися і поділитися».

Волевиявлення по-сирійськи

Українські гості — це троє народних депутатів: Ярослав Сухий з нинішнього парламентського скликання, Олена Мазур і Олександр Чародеєв — з минулих, і п'ятеро журналістів. Рівень прийому був високий: ми бачилися з керівниками парламенту й уряду.

Глава Народної ради Сирійської Арабської Республіки Махмуд аль-Абраш на засіданні парламенту оголосив, що в залі — українська делегація, і сирійські народні обранці вітали нас оплесками і усмішками.

Депутати сирійського парламенту разом з українською журналісткою (третя зліва).

Обранці насправді «народні», адже народ голосує за персоналії, а не за партійні списки. У Народну раду обирають 250 депутатів раз на чотири роки.

У парламенті є старійшина — депутат, якого обирали вже більш як 10 разів поспіль, у нього 15 дітей (від кількох законних дружин) і кілька десятків онуків. У цьому і причина «електоральної популярності», пояснили нам його колеги: такої кількості родичів, разом із сусідами і друзями, цілком достатньо, щоб обирати його в кожне нове скликання.

Сирійський парламент спростовує банальне уявлення про статус жінки Сходу. Тут (у відсотках) жінок серед депутатів більше, ніж в українському. У нас — 8 відсотків, у них — 12. Хоча сирійська Рада менша майже вполовину.

Голосують депутати в залі засідань руками. А рахують голоси спеціальні уповноважені.

Деякі депутати вільно розмовляють російською мовою. От воно — відлуння студентської юності! Хашум Абдель Басет закінчив Одеський технологічний інститут. Він просив передати привіти одеським знайомим. А доктор Нассериддин Хайраллах, голова групи парламентських зв'язків з Україною, розмовляє російською так легко, немов то його рідна мова. Утім, у нього дружина — росіянка. Вона не образилася, що він присвятив нам майже весь «неофіційний» час.

Експортний кошик

Прем'єр-міністр Сирії Мухаммед Наджі аль-Отрі також приділив українським гостям максимум часу й уваги.

Його слова про прагнення Сирії відновити торгово-економічні зв'язки з Україною — не «дипломатія», а щирий інтерес. Цього, наголосив він, хоче і Президент країни Башар аль-Асад. У 2005 році Сирія експортувала в Україну товарів на 20 мільйонів доларів, а в нас закуповувала на 400 мільйонів. І це співвідношення вони хотіли б трохи вирівняти.

Глава уряду зазначив, що наша продукція їх задовольняє, а в деяких напрямках (важкої промисловості, морського транспорту, авіадвигунів, електротоварів) вони готові розширювати співробітництво. Передбачають найближчим часом укласти договори про науковий обмін. І свою присутність на українському ринку Сирія хотіла б бачити ширшою й різнобічнішою.

Основа сирійської економіки — сільське господарство. Сирійську пшеницю купує увесь арабський світ — її виробляють у 2,5 разу більше, ніж споживає країна. Щороку експортують більш мільйона тонн різних фруктів, але в Україну — дуже мало. Тримають високу марку натуральні сирійські тканини. Але чи багато ми бачимо в магазинах сирійського шовку, шифону, крепдешину? Маслинову олію в Сирії називають прийдешньою нафтою — 85 мільйонів маслинових дерев дають гарні врожаї.

До речі, от чому в сирійців можна повчитися — як на кам'янистих і глинистих грунтах одержувати такі врожаї.

Місто безмовності

Дивно уявити собі, що в країні, де родючі землі на вагу золота, є територія, що стоїть облогом. Це — Голанські висоти.

У червні 1967 року під час Шестиденної війни Ізраїль захопив ці висоти в Сирії. А це не просто кілька пагорбів, а 1200 кв. км найродючіших земель.

Найбільш промовистий символ тут — Кунейтра. Це місто-фантом, де люди не живуть. У 1974 році від 60-тисячного міста залишилися руїни. Мешканців виселяли, а будинки трощили бульдозерами, підривали. Ми проїжджали цілі вулиці і квартали руїн. Моторошне видовище. За шлагбаумом — нейтральна зона. А далі —щит із написом «Ласкаво просимо до Ізраїлю»...

Все, що залишилось від Кунейтри.

«Врятуй і збережи»

У невеличке містечко Маалюля ми потрапили вже після Кунейтри. Ця дивовижна місцина здатна загоювати сердечні рані.

За поворотом гірської дороги раптом відкрився висічений високо на скелі білий хрест. І ще — з другого боку скелі. І ще... А потім у мальовничій ущелині з'явилося гірське селище Маалюля.

Місцеві жителі тут і досі розмовляють західно-арамейською говіркою — мовою Ісуса Христа.

Саме по-арамейськи прочитала нам молода служителька монастиря святих Сергія і Бахуса, якому більш як 1700 років, молитву «Отче наш». Ця мова заворожує, немов древня музика. Запам'ятався і древній монастир святої Таклі (Теклі), якій поклоняються люди усіх вір. Як цей монастир, уся Сирія — точка дотикання всіх релігій. І дуже хочеться вірити, що сирійці дочекаються миру під тінистими оливами.

Зоя ШАРИКОВА.

Редакція висловлює подяку Тимчасовому повіреному Сирійської Арабської Республіки в Україні Сулейману Абудіябу за сприяння в організації поїздки.

Суд відіграє особливу роль...

(Початок на 1-й стор).

Однак на сьогодні суд не може виконати свої функції справедливого і неупередженого розгляду в повному обсязі, а в багатьох аспектах ситуація наближається до кризової через головну причину — вже звичне недофінансування судової влади. Але ж належне фінансування — то не пільга для суддів, а гарантія незалежного та об'єктивного розгляду справ. Таким чином, простежується залежність суду від органів законодавчої та виконавчої влади. З року в рік судова влада отримує лише 50-60% від реальних потреб фінансування, лише кожен десятий суд розташований у належному приміщенні. А передбачений розмір фінансування на технічне забезпечення судового процесу в розмірі 4,4% від необхідного може призвести до фактичної зупинки з 1 січня 2008 року судового процесу.

На тлі недофінансування акцентувалася увага на навантаженні суддів. Так, із 118 справ і матеріалів на одного суддю в 2005 році їх кількість торік зросла до 138. Є суди, де на одного суддю припадає 200 і більше справ. Загалом в Україні зростає кількість звернень до судів. Так, у 2006 році до них звернулося 7,4 мільйона громадян, що на 1 мільйон більше, ніж у 2005 році. Однак це свідчить не тільки про довіру до судів, а й про те, що у державі не все гаразд. Зокрема, ті проблеми, які мали б вирішуватися економічними чи політичними методами, перекладаються на плечі судів.

Посилюється неправомірний вплив на суд політиків, які намагаються втягнути його у боротьбу за владу. Крім цього, наголошувалося, додається нова проблема, яка може паралізувати судову владу, — творення нового судоустрою. Зокрема, не можна погодитися з формуванням складу кваліфікаційних комісій без участі суддів, контролем Комітету Верховної Ради з питань правосуддя, можливістю витребування справ у суддів, наданням їм рекомендацій тощо. Все це та зміна системи судів може призвести до розбалансування судової влади.

Звертали увагу також на невиконання окремими апеляційними судами своїх функцій, коли справи просто передаються на новий розгляд, та на жахливі факти непоодиноких випадків засудження осіб, які не вчиняли злочинів. А третейські суди стали ще одним видом рейдерства, вирішуючи питання про передачу об'єктів нерухомості чи гектарів землі у Криму. Лише завдяки суддям, які видають виконавчі листи за рішеннями третейських судів, вдалося відслідкувати ситуацію.

Ще одна проблема — кадри. Вакантними залишаються 946 посад суддів. Крім того, планується перевірка діяльності керівників суддів (насамперед тих, «які думають, що вони народилися з посадою»). Також зверталася увага на необхідність проводити аналіз роботи судді протягом перших п'яти років, на які його призначено, а не автоматично продовжувати його повноваження, ретельніше вивчати кандидатури, які пропонуються на посаду судді вперше. Загалом за минулий рік до суддів було застосовано 106 дисциплінарних проваджень та порушено 16 кримінальних справ. Невиконаними залишилося 2 мільйони рішень минулого року, які підлягали примусовому виконанню.

Торги спортсменами не сприяють розвиткові вітчизняного спорту

Майже щодня чуємо по радіо та й читаємо в періодичній пресі про торги спортсменами і їх тренерами. Як на мене, ці торги не сприяють розвиткові вітчизняного спорту, а навпаки гальмують, не дають можливості розкритися справді перспективним спортсменам і їхнім тренерам. І це, на мій погляд, ганебне явище щороку набирає дедалі більших обертів і втягує дедалі нові й нові клуби.

Мабуть, в окремих клубах вже більша половина спортсменів, які жодного стосунку — ні громадянського, ні етнічного — до нашої держави не мають. Хіба це не абсурд?! А за цим стоять торги, великі гроші, які так необхідні для кожного спортивного клубу. І який сенс — купили спортсмена, тренера, а команда не досягає бажаних результатів, а іноді здає свої позиції, втрачає раніше здобуте...

Постає запитання: невже міжнародне керівництво спортом не бачить, не розуміє цього порочного і ганебного явища? Та, врешті-решт, чому мовчать співвітчизники тієї чи тієї команди, держави, коли їхні національні почуття захищають не співвітчизники за духом і кров'ю, а якісь зайди?

Як на мене, керівники деяких спортивних клубів мають рішуче відмовитися від практики приниження своїх спортсменів, тренерів і, врешті, громадян країни. Потрібно не купувати і продавати, а вирощувати своїх вітчизняних спортсменів та тренерів — база для цього в нас є.

Федір ЛЮДНИЙ,
полковник у відставці, інвалід Великої Вітчизняної війни.
Кам'янка Черкаської області.

Не забувайте, що опалювальний період триває лише з жовтня по квітень

■ ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

З 1 січня 2007 року було змінено ціни на природний газ. Дивує ціна для тієї категорії населення, котра використовує газ комплексно (для опалення у квартирах, від'єднаних від системи централізованого теплопостачання в багатоповерхових будинках). Для них установлено незмінну ціну протягом року, але ж опалювальний період триває лише з жовтня по квітень.

Не так давно нас переконували в тому, що індивідуальне опалення —це економія газу, тепло у квартирі, гаряча вода в будь-яку годину доби. І багато хто, взявши кредит для встановлення індивідуального газового опалювального приладу, зміг забезпечити у своїх квартирах тепло.

Так! За тепло треба платити, але за якою ціною? Чому ціна за 1000 кубометрів «індивідуального тепла» дорівнює закупівельній ціні для теплогенеруючих підприємств, які газ використовують для одержання вторинного товару — тепла з метою його подальшого продажу? Чому ціни не стимулюють бажання оплачувати спожитий газ, а штовхають на обман і хитрування? Чому використання сучасних технологій одними не на благо для інших?

Знаємо, що одним із завдань Антимонопольного комітету є «контроль за регулюванням цін (тарифів) на товари...». Тому ситуація з наявністю десяти цін на газ для населення замість однієї і єдиної для всієї категорії (незалежно від наявності або відсутності газового лічильника) повинна зацікавити комітет.

Статок у нас, як і в 90 відсотків жителів України, — не більш як 700 гривень на місяць. І підвищення цін на газ не забезпечено достатнім підвищенням соціальних виплат і зарплат нашим громадянам. Чим мотивоване розмаїття цін, яке призвело до порушення прав людини, чітко прописаних у Конституції України?

Світлана КЛУНКО, Л. МІРОШНИК, О. ВОЛКОВА — всього 8 підписів.
Миколаїв.

■ ФОТО З КОНВЕРТА

— Подивіться ще раз, але вже більш уважно: ваш тапок?
Фото Андрія КОНСТАНТИНОВА.
Запоріжжя.

За відправну точку в розрахунках за газ пропонуємо взяти рік нинішній, а не минулий

■ ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Пишуть вам жителі районного центру Іршава, що на Закарпатті. Нас дуже обурило рішення НКРЕ про підвищення цін на газ для населення з 1 січня 2007 року. А ще більше те, що за основу розрахунків береться використання газу у 2006 році. У січні 2006-го ціна однієї тисячі кубічних метрів газу була близько 177 гривень, і левова частка споживачів не переймалися економією. А нині більшість абонентів потрапляють у межі споживання 2,5—6 тисяч кубічних метрів газу на рік, тобто платитимуть 478 гривень за тисячу. Хочне-хоч, а будеш економити. Тому ми пропонуємо, щоб розрахунки велися за газ, спожитий у 2007 році. А от якщо буде перевищення граничної суми у 6 тисяч кубічних метрів спожитого газу, тоді потрібно провести додаткові перерахування.

Усі високопосадовці заявляють, що 20 мільярдів кубічних метрів газу, який видобувається в Україні, цілком достатньо для забезпечення населення. Комісія Верховної Ради, котра вивчала питання діяльності добувних компаній, дійшла висновку, що собівартість тисячі кубічних метрів газу коливається від 90 до 180 гривень. То звідки ж беруться такі величезні суми у 478 та 980 гривень. Невже транспортування газу таке дороге?

Гадаємо, що шановному Управлінню регулювання і цінової політики нафтогазового комплексу НКРЕ варто було б піти в народ і дізнатися, що думають прості люди, які отримують не тисячі гривень зарплати, а лише 300—400 гривень пенсії чи 500—800 гривень зарплати. А їсти теж хочеться...

І ще одне: голубе паливо горить не голубим полум'ям, а жовтим, і відповідно теплотворна здатність його набагато нижча. До кого звернутися, щоб визначити якість газу, яким нас забезпечують?

Багато людей підписалися б під цим листом.

З повагою до вас, жителі Іршави:
В. ПАРАДА, С. ПАНАСЮК, І. СУХАН, С. АКИМЕНКО.

■ ПРОБЛЕМА

Деякі пільги ветеранів війни зведені до нуля

Потрібно віддати належне і подякувати Верховній Раді, яка свого часу прийняла Закон «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Більшість пунктів закону, хоч би там як було, виконується. Проте...

Практично до нуля зведено пільгу на безплатне одержання ліків за рецептами лікарів (п. 1 ст. 12 закону) і за місцем проживання, і в лікарняних та санаторно-курортних закладах України.

Пункт 7 про безплатний проїзд автобусами приміського сполучення також не завжди виконується. Приватні автоперевізники не надто поважають пільгову категорію громадян.

Було б дуже добре, якби до нашого закону додали такі пункти:

✦ невідкладне або позачергове повернення наших вкладів в Ощадбанку Союзу РСР та страхових внесків на дітей;

✦ повернення ваучерів у разі невиплати дивідендів;

✦ безплатне забезпечення послугами адвокатів за місцем проживання.

Віталій МОРГУН,
учасник бойових дій, ветеран війни та праці.
Великі Гуляки Фастівського району Київської області.

■ НАМ О НАС

Ваша нова шанувальниця

Моя мама передплачує «Голос України» вже протягом трьох років. Увесь цей час я, 15-річна гімназистка, також є вашою шанувальницею. «Голос» дуже поважаю і читаю із великим задоволенням. У нашій з вами газеті — багато цікавого і про політичне, про і культурне життя нашої країни, багато повчальної інформації і для нас, молодих читачів.

Надзвичайно подобається рубрика «Сім'я». Тож прийміть мої найщиріші слова вдячності за вашу діяльність! Бажаю всім працівникам «Голосу України» щастя, здоров'я, благополуччя і процвітання!

Оксана ІЛЛЮК.
Корецький район Рівненської області.

Відкрили нову школу

У нашому селі Миговому школа була у старому тісному приміщенні. Проблема ця постійно хвилювала і батьків, і керівників району та області. 1989 року було вирішено побудувати нову школу. За кілька років звели і накрили будинок, та через нестачу коштів у 1997 році будівництво зупинилося. Час минав, а школи так і не було...

Аж у 2006 році завдяки наполегливості та допомозі голови Чернівецької облдержадміністрації Володимира Куліша довгобуд ожив. І вже через півроку школа була готова до здачі! А 14 січня цього року, в день святого Василя Великого, в нашому мальовничому буковинському селі веселий дзвоник скликав учнів до нового храму науки. Тепер ми пишаємося своєю загальноосвітньою школою європейського зразка.

Вдячність за допомогу та підтримку Володимирові Івановичу висловлюють усі мої односельці. Щиро бажаємо йому міцного здоров'я, родинного щастя і благополуччя. Хай доброта, удача і Боже благословення завжди супроводжують його на життєвому шляху.

Від імені односельців,
Василь ІВАНЧУК,
мигівський сільський голова.
Вижницький район Чернівецької області.

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА. Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

В Ялті в Лівадійському палаці відбувається традиційний VII Міжнародний Форум русистів України

До 368-ї річниці з дня народження Івана Мазепи в селі Мазепинці на Білоцерківщині стартує проект «Козацька Україна»

Святий силует у граніті

(Літературні нотатки на полях про Максиміліана Волошина)

1.

Розуміння його особистості, праць, які він залишив на Землі, приходить не відразу. Про нього писали стільки, півстільки і ще дуже багато. Його описували в усі часи по-різному: Андрій Бєлий, Іван Бунін, Вікентій Вересаєв, Марія Цвєтаєва, Ілля Еренбург, Георгій Шенгелі, Корній Чуковський, інші письменники; з художників — Олена Кругликова, Олександр Бенуа, Маргарита Сабашникова, Ганна Остроумова-Лебедєва...

Його відзначили Боги. З багатьох пам'яток тепер уже нерідко паломницького Коктебеля його довго і зачаровано розглядають, дивуються, охають. Люди трохи старші навіть моляться і шепотять слова, декому з нас, безбожників, незрозумілі, а їм — зворушливі і солодкі: кому це дано було достоту залишити навік-віків свій тілесний портрет у цих кримських гірських просторах, що підступили до моря і дивляться на відомий тепер усьому світові Будинок поета, його колишній будинок. Він подарував його пишучим, талановитим людям.

В одному зі своїх віршів циклу «Каммерійська весна» він так говорить про свій Коктебель:

«Его полынь
хмельна моей тоской,
Мой стих поет
в волнах его прилива,
И на скале,
замкнувшей зыбь залива,
Судьбой и ветрами
изваян профиль мой...».

Дата — 1918 рік.

Рік громадянської війни. «Боевой восемнадцятий год!..»

Рік крові, ділення, убивств брата — братом, батька — сином, бандитом — геть безневинного, ще дитини, але «червоного» чи «білого»...

У кривавій різанині немає винних, немає тих, хто говорить про правду.

Вони варті і жалості, і осуду.

Він рятував у Криму і тоді, і трохи пізніше червоних від білих (Всеволод Вишневський подарує йому пізніше свою книгу «Перша Кінна» з таким написом: «... шлю Вам цю книгу, де показані ми, яким у 1918—1920 рр. Ви надавали сміливу допомогу у своєму Коктебелі, не боячись білих». Від імені білих є такі само свідчення за допомогу проти терору червоних у тому самому Коктебелі.

Пишномовно зараз про це можна було б сказати: мовляв, це був не абстрактний гуманізм, а якась продумана поетом позиція «чистенького» у кривавому вирі подій, щоб потім сказали: і так жили, учіться! «Певна річ, — відверто писав він, — червоних при білих і білих при червоних я захищав не на нейтральності і навіть не з «філантропії», а тому що масове самознищення російських громадян у країні, де культурних працівників так мало і де вони такі потрібні, є нестерпним ідіотизмом. Правителі повинні вміти використовувати сили, а не винищувати їх по-дурному, як велися всі терори, свідком яких я був... Комунізм у його некомпромісній формі мені дуже близький: і моє особисте життя завжди будувалося у цьому порядку, а державний ворожий, як усе, що відбувається під знаком Держави, Політики і Партійності»...

«Партійність» для Волошина, що звучить у вустах хитрунів, злодюг, прихованих і явних терористів, — це синоніми чванства «комначальників», що тимчасово перемогли. Гуманіст до самих кісток, Волошин до останніх днів життя не міг і не хотів примиритися з тим, що бачив на власні очі у міжусобиці, що валом йшла, у діленні добра; у нього у війні була власна образа й образа за простих людей, над якими висіли з двох боків «відплати» за зраду то інтересів багатих, то незначних намірів до кращого життя бідних і вічно пригноблених...

Він залишив нам з того часу як поет гнів свій і біль у віршах «Бойня», «Террор», «Потомкам»...

Вірші ці написані начебто кров'ю.

Вона сочиться з них.

Але страшно і самотньо виплакатися і відчувати, знати і розуміти час наближення гіршого. Він був провидцем. Знав: зло ще попереду. Як захиститися самому від зла? Як захистити інших, тих, хто не вміє захищатися?..

Час репресій. Усі такі, як Волошин, колись мрійники, колись цілковито захоплені комунізмом, живучи вже за нових вождів, які всюди прославляються, таємно читали листи із далеких нових заслань про суєту суєт нового так званого життя. Були такі листи в письменників, якими він потім опікуватиметься, безплатно годуватиме і допомагатиме у творчості...

2.

З особисто написаної автобіографії (за семиліттями) цього небесного до нас прибульця: «Зараз (1925-й) мені йде 49-й рік. Я доживаю сьоме семиліття життя, яке правильно розташовується за цими циклами. 1-е семиліття: ДИТИНСТВО (1877—1884). Кирієнко-Волошини — козаки із Запоріжжя. По материнській лінії — німці, що обрусіли з XVIII століття. Народився в Києві 16 травня 1877 року, на Духів день. Ранні враження: Таганрог, Севастополь. Останній — в руїнах після облоги (наслідки Кримської війни — 1855—1856 р. — **Авт**. І далі — виноски мої), з Піранезієвими (Піранезі Джованні Батиста — італійський гравер і архітектор) деревиною з розбитих будинків, з перекинутими тамбурами доричних колон Петропавловського собору. З чотирьох років — Москва із фону «Боярині Морозової» (Суриков того року почав працювати над картиною, він жив тоді в Москві на Долгоруковській вулиці, батьки Волошина зняли будинок поруч)... Любив декламувати, ще не вміючи читати. Для цього ставав на стілець: почуття естради... З п'яти років — самостійне читання книг... Пушкін, Лермонтов і Некрасов, Гоголь і Достоєвський, і трохи пізніше — Байрон і Едгар По. Друге семиріччя: ЮНІСТЬ (1884—1891). Обстановка: окраїни Москви — майстерні Брестської залізниці. Ваганькове і Ходинка... Звенигородський повіт: від Воробйових гір і Кунцева до Голіцина і Савинського монастиря... Крім звичайних граматик, заучування латинських віршів, лекції з історії релігії, твори на складні не за віком літературні теми... Однолітків мало. Кінець юності отруєний гімназією. Перший клас — Поливановська, потім, до п'ятого — Казенна 1-я (приватна гімназія Л. І. Поливанова, у ній навчалися В. Я Брюсов, Б. М. Бугаєв (Андрій Бєлий)... інші майбутні дарування. — **Авт**.).

Поет з матір'ю.

Він пише чітко, коротко. Кожне семиріччя якось називає. «Юність» — це «туга і відраза до усього, що в гімназії і від гімназії», «молюся про те, щоб стати поетом»; «Роки мандрівок (1898—1905) — «...я був виключений з університету і висланий до Феодосії»; «висилання і поїздки за кордон чергуються і завершуються засланням у Ташкент»; «перед цим я встиг побувати в Парижі і Берліні, в Італії, у Греції... за копійки, пішки, ночуючи в нічліжних будинках»...

Заслання на батьківщині, в імперії — за участь у Всеросійському студентському страйку; «...я ходив з караванами по пустелі. Тут спостигли мене Ніцше і «Три розмови» Володимира Соловйова. Вони дали мені можливість подивитися на всю європейську культуру — з висоти азійських плоскогір'їв і зробити переоцінку культурних цінностей... У Париж, на багато років — учитися: художній формі — у Франції, почуттю фарб — у Парижа, логіці — у готичних соборів, ... скептицизму — в Анатоля Франса, прози — у Флобера...»

У наступному своєму семилітті він зустрічається в Росії («Блукання» — так називає його) з першою російською революцією. Вона «пройшла повз мене». Хоча 9 січня 1905 року він був у Петербурзі, і йшла кривава неділя...

«Я пишу в ці роки, мило зізнається, — статті про живопис і літературу». Он як? У розділі «Війна» (1912—1919) Волошин відзначає: «Лютий 1917 року застає мене в Москві і великого ентузіазму в мені не породжує, бо я весь час відчуваю інтелігентську брехню, що прикриває справжню реальність революції»... У наступному семилітті (1919—1926): «принципи комуністичної економіки якнайкраще відповідали моїй відразі до заробітної плати і купівлі-продажу».

Він зустрічається «віч-на-віч з усіма ликами і личинами російської міжусобиці». «Із найглибших кіл пекла Терору і Голоду я виніс віру у людину...». «... Відповідно до мого принципу, що корінь усіх соціальних зол лежить в інституті заробітної плати, — усе, що я виробляю, я роздаю безплатно. Свій будинок я перетворив на притулок для письменників і художників, а в літературі й у живопису це виходить само собою, бо все одно ніхто не платить...»

3.

Я нижче наведу записи зі спогадів про цю людину-творця. Намагатимуся зіставити різноманітні думки. Тут, у цьому розділі, переконуватиму читача, як Волошин завжди хотів освіти, культури, яких, на жаль, він завжди підкреслював це, у житті не вистачає. Він умів домагатися свого. Батьки купили землю (була і його частка, частка спадкоємця). Запущений край. Порожнеча. Море — так. Гори — так. Але людям завжди треба, щоб і біля моря, і біля гір було цікаво, не нудно. До революції тут, поруч з Волошиним, у багатьох родинах проводилися «суботники», «недільники», де йшлося і про літературу, і про картини. Потім вони розпалися. А у Волошина будинок був з вибухами реготу, іноді з ласкавою тишею (працюють і гості, і господар!). Тут ніколи не було чвар, Макс був на висоті. Примиряв, обіймав, уласкавлював. Приїжджали і тоді письменники Гумільов, Мандельштам, О. М. Толстой, Ходосевич, М. Пришвін.

Та перелічувати і перелічувати! Приїхавши навесні 1916-го із закордону, Волошин допоміг організувати у Феодосії «яку-небудь установу» — щоб вона в сумне життя вдихнула «духовні сили». Він по суті очолив товариство. Завдання організації таке: «Сприяти поширенню літературної і художньої освіти у населення і серед своїх членів, а також надавати допомогу людям, які присвятили себе літературній праці і художній діяльності»...

Робота розпочалася. Усі драми війни б'ють у душу, у серце. І комусь треба захищати від варварів... Суспільство. У 1918 році Волошин зупиняє розгром маєтку Е. Юнге (колись першим скупив тут землі, батьки Волошина ділянку землі відкуповували у нього). Тут, у будинку Юнге, зберігалися достойні твори художників, безцінною була бібліотека.

Улітку 1919-го поет буквально вириває з рук білогвардійського самосуду відомого вченого-палеографа І. Маркса. 3 жовтня 1920 року — стукає з листом у Бюро Таврійського наукового з'їзду (Сімферополь), доводячи недоторканність «бібліотек, зібрання картин, кабінетів вчених і письменників, майстерень художників у Феодосії...». «У військовому таборі повинні охоронятися ті з небагатьох гнізд, у яких продовжується творча робота...» Він молить про це, просить і терпить усмішечки, сальні видумки. Він буквально волає, інакше — катастрофа, — звільнити від військового постою, реквізицій галерею І. К. Айвазовського, свій будинок і будинок Ф. Богаєвського, квартири А. М. Петрової, художника Н. І. Хрустачова, астронома В. Цераського.

Він уболівав за кожний клаптик землі півострова, знав йому ціну. Можна було його зрозуміти, коли 10 травня 1918-го, за німців, писав ось так Петровій: «Крим занадто мало Росія й по суті майже нічого, крім зла, від російського завоювання не бачив за півтора століття, що минули. Незалежним він бути не може, бо за наявності дванадцяти з лишком народностей, що його населяють, і до того ж не гніздами, а в прошарок, він не в змозі створити ніякої держави. Йому необхідний «завойовник»...».

Коли Крим став остаточно радянським, принаймні не без допомоги Волошина, було створено у Феодосії Народний університет. Поет відкривав його своєю лекцією. Він немовби змирився з новою владою. Вона призначила його у Комісію з поліпшення побуту вчених (КППВ) у Феодосії. Самовіддано допомагав він місцевим і тимчасово осілим у Криму художникам, ученим, письменникам.

Який це був болісний тягар для чесної людина, котра звикла все робити добре! «М'ясо і борошно ми одержували, а комори були замкнені... Замість «жирів» — по 18 фунтів лляної олії («у їжу непридатної»), замість «м'яса» — по 60 фунтів сухої дрібної вобли (яку частково вдалося замінити на кістки, голови і легені), замість «борошна» — «досить груба шерстовка» із присмаком гороху...»

І все це — знаменитим, видатним людям!

Він одного разу, у себе вдома, годуючи людей пристойною їжею, безплатно, «як при комунізмі», розплакався. І лише пізніше сказав, чому... «Бо верхи і нині кажуть низам — ха-ха!»

В ті роки, зціпивши зуби, він писав і вірші, несамовито часом малював.

«Треба! Треба! — Так казав. — Інакше помремо і ніхто про нас ніколи не дізнається. По крихтам збираємо історію цих диких натур. І нерідко співаємо, як солов'ї. Їм, напевно, теж їсти тепер немає чого!».

Він жив тоді планами: настане час, зробимо щось хороше!

«Мало цього хорошого тільки! В інших значно більше! Не розумніших за нас!».

Він, після гімназій і університету, почерпнув у своїх пошуках істини так багато — вистачило б на половину

4.

31 березня 1924 року Максиміліан Волошин одержує посвідчення від Наркома освіти Луначарського, що дозволяє створення у коктебельському Будинку поета — Будинку відпочинку для письменників. У тому жалобному році багато хто з літераторів і не ленінців жили в нього, як при комунізмі. Улітку було їх до трьохсот осіб. 12 серпня були іменини господаря будинку. Тепло вітали, говорили про нього високі слова, відмахувався: диваки, не хваліть, це ж усе по-людськи! Так і повинно бути...

Кожний рік збільшувалася кількість відпочивальників і тих, хто приїхав творчо попрацювати. У 27-му — за 500 осіб, у 28-му — більш як 600... Серед них — класики, майбутні генії... Михайло Булгаков гостював у Коктебелі в 25-му, щось старанно писав. Може, «Майстра і Маргариту»...

Як сказано уже вище, багато хто потім залишив про нього спогади. Ті, кого годував, напував, вкладав спати... Усе безплатно. Він примиряв тих, хто сварився. Жартом, добрим словом... Нерідко ставав учителем, бо був європейськи освіченою людиною. Слухався в мертвій тиші. Завжди він у такі далечі і роздуми. Причому посилаючись, як правило, на авторитети. По суті будинок його був — університетом з літератури і мистецтва, якщо серед доповідачів чи виступаючих в суперечках і диспутах був сам Волошин.

Його глибоко поважали передусім за знання.

Він, після гімназії і університету, почерпнув у своїх пошуках істини так багато — вистачило б на половину його країни-Криму, тим, хто починає пізнавати глибину загальнолюдського буття.

1931 року в Криму теж був голод. 21 листопада надійшло повідомлення про призначення йому, Волошину, А. Бєлому і Г. Чулкову персональних пенсій. Усі зароблені гроші, гроші за продаж своїх картин, персональну пенсію він віддає відпочивальникам, що живуть у нього.

Нічого в тій уже давно неправедній країні не могло добре продовжуватися. І в наступному, 1932 році, настала відплата за його добро. Разом із дружиною М. С. Волошиною чекає поет на комісію... про подальшу долю будинку. Телефонував йому того року Сталін: ремствував на нерозуміння народу — злі люди, які не прощають! «І вам треба про це знати, товаришу Волошин, хороший поете і людино! У вас теж бувають у будинку зайві літературні розмови. Вони заважають нам!.. Важко! Ми пускаємо Дніпрогес, налагоджуємо індустрію! Культуру треба переводити в цю площину... Ми подбали про вас з пенсією, і ви це пам'ятаєте!».

5.

...Ах, яке це солодке море, яке часом злюще сонце! Ми, письменники, (це він, Волошин, залишив нам гектари землі!) скаженіємо, відпочиваємо тут, промиваємо кісточки всьому і вся (раптом до певного часу безкарно?!). Стою на громадському лежаку. Новому. Нещодавно купили. Для члена НСПУ — безплатний. Усвідомлюю якось по-іншому: можна щось сьогодні прикупити до вечері — зекономлені гроші під час купівлі путівки. Знову-таки, члену НСПУ і його дружині фонд зробив у ці 12 днів знижку на 50 відсотків. Не скривджені старі письменники, які за станом здоров'я не можуть сюди приїхати. Таких — 15 чоловік. Фонд із минулого року платить їм щомісяця по 50 гривень. Якщо порівнювати надбавку до пенсії — скільки там крихт від держави? — терпимо!

...Шумить усі навколо, бумкає американський джаз, який приїхав на змагання з нами, японцями та німцями. Незліченні потоки людей снують набережною (слід зазначити подвиг нині імущого — приведено у європейський стан за його гроші); безліч лотків з дрібничками, пахне самсою, шашликом і смаженою морквою. Юрби оголені. Слов'янки, німкені, американки, чорні, білі, чоловіки — різні, з пузиками багатші, стрункіші — нинішні спартанці, ще не засмаглі сибірячки і сибіряки, вірменки і вірмени, всівсі — колишній СРСР. Серед юрби крокує ослик, на ньому — малюк, веде на вуздечці ослика таджик. Я вже знаю: тікав давно ще від війни у своїй країні, разом з осликом пробирався багатьма кілометрами сюди, у Крим. Тепер дружина — українка, він катає дітей, вона приносить йому обід. Учора він мені сказав:

— Гора тут — святой! Так просто бути не може. Тут будемо жити до кінця. Тут усе — він. — Показує на Волошинський силует. — Тут життя — свято, хороша молитва!..

... Для чого ми тут ці дванадцять днів? — Уночі я думав про це, думав про старого таджика. Я бачив ту війну, щось написав про це в «Романовском кресте». Може, правильно він зробив, цей таджик, що пішов від крові і помсти... А ми тут — чи тільки викупатися? Ні, цього, виявляється, мало письменникові. Ми нині розбіглися по партіях: хто дасть на книжку — того прославиш. Або на той бік — або на інший куток. Письменницьке братерство не змінювали і змінювати не буду. Викрутився без того: «Напиши — отримаєш!» Ми тут, біля цієї гори, біля цього будинку розуміємо все. От пішла по колу моя книжка, її робила дружина за останні копійки — я хворів тяжко. Підійшов до мене Анатолій Дімаров. «Прочитав!». Вийняв дві склянки з кишені, пляшечку. «Називай мене тепер без по імені!». Ми випили на брудершафт. Так, мабуть, було при Волошину. Тепер я багатший: маю такого друга!

Коньячок розв'язав язика. Я розповідав про старого таджика, бо народився в Середній Азії і знаю ціну звичаям і помсти, Анатолій розповідає про письменника Миколу Рудя. Історія — куди там пішки з осликом...

Історія викликає і посмішку, і сльози. Після великої нашої перемоги у Вітчизняній капітан Микола Рудь, уже тоді відомий письменник, у Берліні (він дійшов сюди) піймав гарної породи корову. Його вже демобілізували. З цією твариною він пройшов пішки до своєї зруйнованої німцями хати. Зібралися, хто вижив, ойкали, охали, плакали, сміялися. Він обріс весь бородою. Теж сміявся, ні слова не сказав мамі, чого натерпівся за дорогу, як рятував його і корову пістолет, що дивом залишився у нього.

Перший мій рецензент Микола Рудь при мені ніколи і ніде не розповідав про це. Він був тоді заступником секретаря парткому СПУ. Мене критикували, прибивали до стовпа цвяхами за те, що я в романі не сказав про партію. Він дав прекрасну рецензію і роман опублікували.

Я чув потім інших, занадто інтелігентів: ці, мовляв, письменники, що у тридцяті роки прийшли за набором партії від верстатів, з колгоспних полів в еліту, учителями слова... Що вони далекі від досконалості. Книги Рудя, повні життя і правди, справедливості і порядності, жили і будуть жити. Незважаючи ні на що. У них — епоха в образах. У них стільки гіркоти і туги за правдою!..

Шкода, такі книги лежать у коктебельській бібліотеці мертвим капіталом. Бібліотека закрита, так і не працює. У ній подаровані книги П. Тичини, Миколи Бажана, Данила Бакуменка, який йшов на війні в студентському батальйоні разом з Олесем Гончаром; тут сміхач Микола Білкун і прекрасний романіст, вічно битий за життя Роман Андріяшик, Микола Вінграновський і Костянтин Кудієвський, Микола Дубов і Володимир Дрозд; тут подаровані книги великих письменників колишнього СРСР. Тут відпочивали майстри, світ і тепер знає їх. Тут колись у цих володіннях Волошина звучав їхній голос.

Цей мандрівник Волошин на своїй землі зі своїм кредо.

Певна річ, бібліотеку треба відновити. Тут має бути своє вогнище культури. Культури Слова...

6.

Письменницька родина біля моря — це щось особливе.

Це незабутньо, коли знаєш історію і тутешнього колишнього комунізму, і тутешньої (особливо сьогоднішньої) навальної боротьби за кожну п'ядь цієї спадкоємної, письменницької землі. Скільки неправди, заздрості крутиться і серед частини письменників! І це завжди привід, щоб усе перейшло до інших рук. Що залишиться? Звичайно, по-різному можна сказати про людей, котрі нині намагаються зберегти спадкове спадкоємцям — письменникам. І раніше було — писали про добро по-різному. Ось вам приклад, як писали про Волошина два великі літератори:

Ілля Еренбург. З книги «Люди, роки, життя». «У віршах у нього (Волошина. — **Авт.**) багато побаченого, мальовничого... «В дождь Париж расцветает, / Точно серая роза...» Про той само Париж: «И пятна ржавые сбежавшей позолоты, / И небо серое, и веток переплеты /Чернильно-синие, как нити темных вен»... Про Коктебель: «Горелый, ржавый, бурый цвет трав/ Полосы йода и пятна желчи... «Очі у Макса були привітні, але якісь віддалені... Імовірно, були події і люди, які його посправжньому хвилювали, але він про це не говорив; він усіх зараховував до своїх друзів, а друга, здається, у нього не було»...

Іван Бунін. Волошин. «Волошин був одним з найвідоміших поетів передреволюційних і революційних років Росії і поєднував у своїх віршах багато які доволі типові риси більшості цих поетів...» Про матір поета Олену Оттобольдовну: вона сиділа в гостях «із сивим підстриженим волоссям, у російській сорочці, в оксамитних шароварах і чобітках з лакованими халявами, і я мало не запитав саме у Волошина: хто ця сміховинна особистість? Пам'ятаю всякі чутки про нього: що він, з'їжджаючись за кордоном зі своєї нареченою, призначає їй побачення перші неодмінно де-небудь на дзвіниці готичного собору...»

Великий Бунін не знайшов жодного рядка у Волошина, щоб їх відмінити. Взагалі. (Це вважають не тільки ті, хто знає літературу: маса людей купує такі книжки). Не побачив у справжньому Волошину Бунін нічого, щоб показати: от він який! Еренбург знаходить і цитату з віршів. Одне це, чого варте: «... Застыть как соль... уйти в снега... / Дозволь не разлюбить врага/ И брата не возненавидеть... У цих еренбурговських оцінках — справжній Волошин, у бунінських — неживий, ходячий...

...Звичайно, навколо Будинку поета крутилося тоді чимало сволоти, тихушників (за нинішньою назвою), донощиків, кадрових шпигунів із НКВД. Недарма потім йшли розстріли письменників — без розбору. Майже всі з них відпочивали у нього. Волошина тоді ще почали лякати і тією майбутньою перевіркою, і всім іншим. «Анархії — не допустимо!» А комісія все не приїжджала. На початку серпня він занедужав. 11 серпня 1932-го о 11 годині ранку серце його зупинилося назавжди. Був суєтний день. Більша частина гостей пішла того серпневого ранку до його лику: молити Богів, щоб він встав і був, як завжди, господарем справ: ділив голодні пайки, догоджав, веселив, відшукував слова про літературу, мистецтво, які ще жодного разу їм не говорилися. Він любив повторюватися. Його ерудиція була подібна морю, у яке, коли він помирав, дивилися, прийшовши до його лику, друзі — вічні творці вічного нового Слова...

7.

...Ми тепер, теж, групка письменників, стояли майже поруч з його ликом. Мовчки слухали цей черговий ранок, що поспішав кудись, чергові подихи гір; ці гори жили, напевно, як і ми.

І він жив. І завжди живе, не журячись, що не може робити те, що робив і що не зовсім так роблять усі. І це для нього — погано. Він шукає в собі все краще, щоб (хоч би ким його вважали) люди були щасливі від того, що він був і є. Він міг те, що іншим не дано. Через їхню жадібність, чи що? Дати добра не ситим, дати притулок, дах і слова розради, надії, тим, хто вже настраждався від неправди на Землі.

...Лик дивився в душу. Підійшли люди. Він їх теж турбував і про щось їм розповідав. Ніхто не промовив ні слова. Жінка похилого віку, обіпершись на плече чоловіка, витирала хусткою очі.

Вона, напевно, відчувала, про що він говорить.

— Ми прожили, ми доживаємо, — по дорозі назад тихо розставляла вона слова. — Чи навчаться молодші прочитати його життя і зрозуміти сердечно: чому він так чинив, як ніхто?

— Не жадний був, — сказав їй чоловік. — Не як ці жлоби... Усе тягнуть на себе...

Море було під нами і ним, однак, тихе, ласкаве, краще, ніж в Італії, може, краще, ніж в усьому світі...

Володимир ЮГОВ, письменник.

Кінець літа 2006-го, Коктебель — кінець лютого 2007-го. Київ.

P. S. У Криму є ще одна гора, де спочиває І. В. Сталін. Десять років тому ми жили в Будинку відпочинку вчених у селищі Кацевелі. Майже поруч з Ялтою — чи не знаменно?! — щодня, гуляючи неподалік гір, мимоволі зупинялися і дивилися, як Сталін супокійно лежить, руки — на грудях, чоло, вуса. Нещодавно я довідався з архівів: так, саме Сталін наказав назначити персональну пенсію Максиміліану Волошину. Кажуть, він був проти перевірок Волошина. Ніхто ж не давав йому грошей! Які перевірки! Колишній семінарист розумів богоугодну справу, що робив нехай і не зовсім радянський поет, що нахапався з Європи всякого. Не вірю в те, що з цих міркувань Сталін не міг би відправити Волошина не в Париж, а по етапам. Але Боги бачать більше за нас. Сталін був мудрий у Криму, на Ялтинській конференції (Кримська конференція). Глави урядів трьох союзних у Другій світовій війні держав: І. В. Сталін (СРСР), Ф. Л. Рузвельт (США) і У. Черчілль (Великобританія) 4-11 лютого 1945-го в Ялті — тобто в нашому Криму — визначили і погодили військові плани союзних держав. Були призначені основні принципи майбутнього миру на землі. Так, на Нюрнберзькому процесі очільники Німеччини після промови стали скаженіти: вони не винні ні в чому. Мудрий грузин переміг, відправив на той світ тих, хто хотів поневолити його країну, а його особисто розіпнути і возити містами, як Омеляна Пугачова. Сталін накоїв багато мерзенного, злого. Але він зробив і перший крок у великій індустрії. Мало хто знає, що Троцький, будучи головою комісії — бути чи не бути Дніпрогесу, — завалив проект. Сталін його відродив. Він був нелюдом: продавши за кордон пшеницю, спрямував гроші на індустрію.

Багато хто з плутаників (у тому числі «вожді» і вождики») уміють лише покричати. І козир у них — не карти, а бакси. Ти вдарив мільйоном, а я тебе — мільярдом...

Сталін у війну, виїхавши вперше на фронт, жив у бідної селянки, не знав, чим розплатитися, бо не мав ... грошей. Вони віддали їй продукти, що залишилися, — хліб і сало... Сталін помер у проношених наскрізь чоботах. І хоча б за це — лежить у нас, у не дуже набожній країні. І дивиться здалеку на вічний лик поета. Сталін сам був поетом. Хоча багатьох справжніх поетів відправив потім на той світ.

Тоді, у Будинку відпочинку вчених, ми не уклонялися Сталіну. Йшли мовчки. Усяке крутилося в голові. Тепер кожного разу, приїжджаючи в країну Волошина — Крим, кланяємося жалісливому поетові, великому подавцеві шматка хліба вічно бідній письменницькій більшості. Адже ця більшість — творці Слова, і тепер після обіцянок недавнього Президента не одержала хоч почасти хорошої пенсії, щоб не ритися у вигрібних ямах. Щоб у дванадцяти цих, пільгових днях відпочинку біля моря, не залежати від їдальні іноді з порожніми щами і нерідко несвіжими котлетами. Щоб якось прикрасити приварок і бідне письменницьке життя...

Що пишуть у стіл ці люди тепер? Про вождів, вождиків, про Кучму, що воював з цими писаками не на життя, а на смерть і тепер виглядає переможцем?.. Загадкове життя правителів, приховане від народу... Справжні терпеливі письменники ще не вписалися, говорячи про смуту в народі, про драмспектаклі на площах і майданах... Ні, Боги не залишать силуети цих тимчасових правителів під небом сумної, у роздумах і від того бідної і смутної країни.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє:

05 березня 2007 року до Реєстру банків-учасників (тимчасових учасників) Фонду в статусі учасника Фонду включено **ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ВЕСТ ФАЙНЕНС ЕНД КРЕДИТ БАНК»** (м. Київ) за № 196, номер свідоцтва 187 від 05.03.2007 р.

12 березня 2007 року до Реєстру банків-учасників (тимчасових учасників) Фонду в статусі учасника Фонду включено **Відкрите акціонерне товариство «РД БАНК»** (м. Київ) за № 197, номер свідоцтва 188 від 12.03.2007 р.

1. Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) постановою від 01.03.2007 року по справі №6/35-4/18 про банкрутство ТзОВ «ЛВ-Консалтинг» (79000, м. Львів, вул. Тарнавського, 120/25, код ЄДРПОУ 31588330, р/р 26062019371 в ЛФ КБ «Укркредитбанк», МФО 325871) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Онушканича Ярослава Васильовича (ліцензія АБ №271689 від 06.02.2006 р., адреса: 79031, м. Львів, вул. Стрийська, 71-б, кв. 3).

Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) постановою від 05.03.2007 р. по справі № 6/11-29/28 Приватне підприємство «Інтерпромресурс» (м. Львів, вул. Дж. Вашингтона, 8, код ЄДРПОУ 30538540, р/р 260073136 в ЛФ ВАТ АБ «Укргазбанк», МФО 325967) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором ПП «Інтерпромресурс» призначено арбітражного керуючого Онушканича Ярослава Васильовича (ліцензія АБ № 271689 від 06.02.2006 р., адреса: 79031, м. Львів, вул. Стрийська, 71б/3).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня виходу оголошення.

Представник Міністерства Внутрішніх справ України викликається Приморським районним судом м. Одеси (65110, м. Одеса, вулиця Балківська, № 33, зал судових засідань № 210) у судове засідання на 14 годин 00 хвилин 13 квітня 2007 року (суддя Свячена Ю. Б.), як відповідача у справі за позовом Федотова Руслана Олександровича у порядку 31 - А ЦПК України.

У випадку неявки, справа буде слухатися у відсутності представника МВС України

Українська аграрна біржа повідомляє, що вісімдесят четвертий спеціалізований аукціон з продажу скрапленого газу для потреб населення відбудеться

21 березня 2007 року о 12-00 годині за адресою: м. Київ, вул. Саксаганського, 1.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ОБСЯГИ СКРАПЛЕНОГО ГАЗУ, ЩО БУДУТЬ ВИСТАВЛЕНІ НА СПЕЦІАЛІЗОВАНОМУ АУКЦІОНІ № 84 З ПРОДАЖУ СКРАПЛЕНОГО ГАЗУ ДЛЯ ПОТРЕБ НАСЕЛЕННЯ 21.03.2007 р.

№ позиції	Обсяг газу в одному лоті, тонн	Кількість лотів, одиниць	Загальний обсяг газу, тонн	Ціна за 1 тонну газу (з ПДВ), гривень	Початкова вартість одного лоту (з ПДВ), гривень	Загальна вартість газу (з ПДВ), гривень	Умови транспортування газу
Пропозиція ВАТ «Укрнафта» (обсяги квітня 2007 року)							
Гнідинцівський ГПЗ							
1	25	91	2 275	1 897,50	47 437,50	4 316 812,50	залізницею
2	21	51	1 071	1 897,50	39 847,50	2 032 222,50	автотранспортом
Умови поставки: 1) Продавець проводить продаж скрапленого газу залізничним або самовивозом автомобільним транспортом; 2) Оплату за перевезення скрапленого газу залізничним транспортом здійснює Покупець по окремому договору з транспортною організацією. В ціну за одну тонну скрапленого газу входить вартість послуг за транспортування залізничних цистерн з вузлової станції в пункт наливу, які надаються Прилуцьким підприємством залізничного транспорту; 3) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Качанівський ГПЗ (Качанівське в-во)							
3	21	37	777	1 897,50	39 847,50	1 474 357,50	автотранспортом
Качанівський ГПЗ (Глинсько-Розбишивське в-во), бутан технічний							
4	21	17	357	1 897,50	39 847,50	677 407,50	автотранспортом
Умови поставки: 1) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Долинський ГПЗ (Бориславське в-во)							
5	7	8	56	1 897,50	13 282,50	106 260,00	автотранспортом
Долинський ГПЗ (Долинське в-во)							
6	21	15	315	1 897,50	39 847,50	597 712,50	автотранспортом
Всього:			**4 851**			**9 204 772,50**	
Умови поставки: 1) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Пропозиція ДК «Укргазвидобування» (обсяги квітня 2007 року)							
Виробництво Шебелинського ВПГКН філії УПГГК, бутан технічний							
7	21	39	819	1 897,50	39 847,50	1 554 052,50	автотранспорт
Умови поставки: 1) Постачання БТ на квітень 2007 року здійснюється на умовах франко-завод.2) Оплату рухомого складу Покупець проводить самостійно.							
Виробництво філії Управління з переробки газу та газового конденсату							
8	35	339	11 865	1 897,50	66 412,50	22 513 837,50	залізницею
Виробництво ГПУ "Харківгазвидобування" Юліївський ГКР							
9	25	61	1 525	1 897,50	47 437,50	2 893 687,50	залізницею
Виробництво Тимофіївської УПВВ філії ГПУ "Полтавагазвидобування"							
10	21	176	3 696	1 897,50	39 847,50	7 013 160,00	автотранспорт
Всього:			**17 905**			**33 974 737,50**	
Умови поставки: 1) Постачання скрапленого газу на квітень 2007 року здійснюється на умовах франко-завод.2) Оплату рухомого складу Покупець проводить самостійно.							

Зміни до пропозицій на продаж оприлюднюються шляхом розміщення на WEB-сторінці УАБ за адресою:**http://www.uame.com.ua/energo**.

Заявки на купівлю за встановленою формою приймаються з 9-00 до 18-00 години до**20 березня 2007 р**. включно.

УВАГА!

1. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року №1736, учасник-покупець додатково до заявки на купівлю повинен надати до 15-00 години 20 березня 2007 року на Українську аграрну біржу довідку про обсяги та напрями реалізації скрапленого газу, придбаного на попередньому спеціалізованому аукціоні, за формою, що затверджена рішенням Аукціонного комітету від 17 листопада 2005 року (форму довідки можна отримати на WEB-сторінці УАБ за адресою: http://www.uame.com.ua/energo або по факсу).

Українська аграрна біржа, тел. (044) 289-50-48, 289-54-87, 284-38-60
http://www.uame.com.ua, E-mail: exch@uame.com.ua

Господарський суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) постановою по справі №7/11 від 20.02.2007 р. визнав банкрутом Дочірнє підприємство «Міні Маркет» Чутівського районного споживчого товариства (38800, Полтавська область, смт. Чутове, вул. Жовтнева, 114, код ЄДРПОУ 32217836).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Несвіта Володимира Івановича (36003, м. Полтава, м-н Незалежності, 1-Б, кім. 18, тел.: 508-065, ліцензія №176021 від 06.06.2005 р.).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом 30-ти днів з дня опублікування оголошення.

Постановами Господарського суду м. Києва визнані банкрутами та відкрито ліквідаційну процедуру стосовно:

— по справі № 43/61 ЗАТ «Виробниче об'єднання «Залізобетонні вироби» (03127, м. Київ, пр. 40-річчя Жовтня, 120, корп. 1, 04053, м. Київ, вул. Артема, 52-д, оф. 217, код ЄДРПОУ 31746095).

— по справі № 43/102 ТОВ «Мамай» (04112, м. Київ, вул. Оранжерейна, 3, код ЄДРПОУ 30783712).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Нестеренка С. С.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня виходу оголошення.

Ухвалою господарського суду Хмельницької області (29000, м. Хмельницький, м-н Незалежності, 1) від 05.02.2007 р. було порушено провадження у справі №3/28-Б про банкрутство Красилівської житлово-експлуатаційної контори (31000, Хмельницька обл., м. Красилів, вул. Грушевського, 64-а, р/р 26000301101 в ВАТ «Державний Ощадний банк України» м. Красилів, МФО 375111, код 03356200).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Грицая Леоніда Михайловича, м. Старокостянтинів, вул. Коцюбинського, 12 (ліцензія Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України, серія АБ №116057 від 09.11.2004 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) від 22.02. 2007 р. по справі № Б-31/50-07 Вовчанське міжгосподарське виробничо-експлуатаційне підприємство «Сільгоспенерго» (ЄДРПОУ 05532888, Харківська обл., м. Вовчанськ, вул. Рубіжанське шосе) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Волкового О. С. (ліц. АБ № 116050 від 02.11.2004 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації цього оголошення за адресою: 61016 м. Харків, пров. Метростроївський, 29-А.

Закрите акціонерне товариство «Страхова компанія «Статус»
Адреса: 03062, м. Київ, пр-т Перемоги, 67, тел. 522-93-97
ПОВІДОМЛЯЄ, що
поліси добровільного страхування відповідальності страхувальника за витрати перед третіми особами під час поїздки за номерами ВНФ 015988-015997, МТ 001158, МТ 001163, МТ 001165, МТ 001170, МТ 001221-1230 в зв'язку з їх втратою визнані недійсними.

1. Приватним підприємством «Нова» загублено перелік видів робіт до ліцензії АВ № 192256 від 1 вересня 2006 р., наказ № 35-Л.

2. Приватним підприємством «Нова» загублено дозвіл на початок робіт підвищеної небезпеки № 212.05.12-45.21.1 від 29 березня 2005 р.

20 квітня 2007 року о 10:30 годині відбудуться загальні збори учасників ТОВ «Харчовик» з приводу:

1. Внесення змін до установчих документів, які передбачені нормами чинного законодавства.
2. Про результати господарсько-фінансової діяльності підприємства.
3. Про виключення із складу засновників осіб, які систематично не виконують своїх обов'язків.
4. Про затвердження нового колективного договору на підприємстві ТОВ «Харчовик».
5. Різне.
6. Обов'язково з'явитися наступним громадянам:

1. Азовський А. Р., 1918 р. н. 2. Александровський А. М., 1967 р. н. 3. Александровський М. А., 1932 р. н. 4. Біловол (Юрченко) Л. В., 1973 р. н. 5. Виговський Л. В., 1948 р. н. 6. Гринь М. Ф., 1927 р. н. 7. Давидченко В. Н., 1944 р. н. 8. Демченко Ф. С., 1969 р. н. 9. Дегтярьов Л. І., 1946 р. н. 10. Зеленюк М. О., 1957 р. н. 11. Злотарь Н. В., 1960 р. н. 12. Ігнатенко Л. І., 1972 р. н. 13. Іщук А. В., 1934 р. н. 14. Іванова Н. І., 1955 р. н. 15. Кутольвас Ю. А., 1965 р. н. 16. Кот А. В., 1965 р. н. 17. Карпюк В. В., 1952 р. н. 18. Крупеня Л. В., 1970 р. н. 19. Кілюх Т. В., 1972 р. н. 20 Лузан В. І., 1969 р. н. 21. Мельникова Л. І., 1933 р. н. 22. Москаленко М. П., 1960 р. н. 23. Мовчан (Огоренко) О. В., 1969 р. н. 24. Матиюк О. М., 1973 р. н. 25. Негруца В. С., 1964 р. н. 26. Пугіцкій С. М., 1967 р. н. 27. Погрібна Т. О., 1963 р. н. 28. Панченко Г. П., 1937 р. н. 29. Пасютина Л. В., 1972 р. н. 30 Смусенко М. І., 1931 р. н. 31. Садовська Н. Б., 1971 р. н. 32. Смусенко Л. С., 1939 р. н. 33. Савченко С. А., 1964 р. н. 34. Тоцкая О. М., 1969 р. н. 35. Тютюнкова Ж. Б., 1968 р. н. 36. Угемова Л. І., 1924 р. н. 37. Уманська С. О., 1972 р. н. 38. Шерстюк О. Г., 1963 р. н. 39. Березінська Є. М., 1910 р. н. 40. Кунець М. П., 1941 р. н. 41. Губський О. Д., 1970 р. н.

Велике прохання, всім учасникам ТОВ «Харчовик» з'явитися за збори. При собі мати оригінал та копію паспорту, оригінал та копію ідентифікаційного коду. Явка на збори обов'язкова.

З повагою, адміністрація ТОВ «Харчовик».

Згідно Статутних вимог Міжнародного фонду гуманітарних та економічних зв'язків України з Російською Федерацією оприлюднюється звіт щодо своєї діяльності за 2006 р.

На початок 2006 р. залишки коштів Фонду складали 14,2 тис. грн.

За 2006 р. підприємствами та організаціями України на рахунок Фонду перераховано 94,8 тис. грн.

На Статутні цілі використано 97,8 тис. грн.

Адреса Фонду: Україна, м. Київ, вул. П. Мирного, 19.

Ухвалою від 19.02.2007 р. господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1-а) порушив справу № Б29/182/04 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю фірма «Грейн Інтертрейдинг», 51400, Дніпропетровська область, м. Павлоград, вул. Степного Фронта, б. 42/2, кв. 13, р/р № 26004003850101 в ПФ АППБ «Аваль», МФО 306726, ОКПО 30286630.

Розпорядником майна призначена Чеснова Наталія Володимирівна, ліцензія АБ 216702, 49101, м. Дніпропетровськ, пр. Кірова, 28-а, оф. 210, тел. 36-10-75.

ТОВ «ТКП «Абакам Індустріал»
(ЄДРПОУ 33846277) припиняє діяльність у зв'язку з ліквідацією.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 91043, м. Луганськ, вул. Лижна, 32.

ПОПРАВКА

В інформації, опублікованій в газеті «Голос україни» №42 (4042) від 07.03.07р. про проведення конкурсу з продажу частини майна підприємства-боржника ВАТ «Нікопольський Південнотрубний завод» читати: Лот 2 Частина цокольного поверху будівлі заводоуправління (Літ. А, а) інв. №000546, заг. пл. 418 кв.м., поч. ціна 240642,80 грн. (з ПДВ).

Постановою Господарського суду Рівненської області від 01.11.2006 р. № 8/54 визнано банкрутом та введено процедуру ліквідації ВАТ «Рівненський міськмолокозавод» (код ЄДРПОУ 00446977, адреса: 33000, м. Рівне, вул. Гагаріна, 16. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Франка О. П. Ліцензія АВ № 158283 від 11.10.2006 р. (33000, м. Рівне, вул. Гур'єва, 13).

Вимоги кредиторів розглядаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

ТОВ «СК «Сучасні Технології-М»
(ЄДРПОУ 34201959) припиняє діяльність у зв'язку з ліквідацією. Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 91055, м. Луганськ, вул. Шевченка, 4-138.

ТОВ «Виробничо-комерційний центр «Югінвест»
(ЄДРПОУ 32797884) припиняє діяльність у зв'язку з ліквідацією. Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 91011, м. Луганськ, кв. Алєксєєва, 17/6.

Постановою Господарського суду Донецької області ТОВ «Земля Донбасу» (ЄДРПОУ 30702460) визнано банкрутом (справа № 5/305Б).

Відкрита процедура ліквідації.

Заяви приймаються протягом одного місяця.

Ліквідатором призначена Жевнова Т. М. (ліцензія серії АА № 783138 від 07.06.04 р., телефон 3452703, адреса: 83000, м. Донецьк, вул. Коваля, 84/46).

Ухвалою Господарського суду Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 17 січня 2007 року по справі № 18/2 порушено провадження у справі про банкрутство приватного підприємця Харченко Галини Василівни (36009, м. Полтава, вул. Ціолковського, 6, кв. 133, ідентифікаційний номер 1925706343).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Терещенка Олександра Васильовича (ліцензія № 116108 від 15.12.2004 р., адреса: 36003, м. Полтава, майдан Незалежності, 1 Б, к. 11, тел. (0532) 612-349).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом 30 (тридцяти) календарних днів з дня опублікування даного оголошення.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ВАТ «Краматорський холодокомбінат»,

м. Краматорськ, вул. Щербакова, 2, повідомляють про проведення конкурсу з продажу активів. На конкурс виставляється дебіторська заборгованість (по балансовій вартості) ВАТ «Краматорський холодокомбінат», початкова ціна продажу — 385565,27 грн., без ПДВ, гарантійний внесок — 19278,26 грн. З фіксованими умовами конкурсу можна ознайомитись у організатора конкурсу. Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу — 17,00 грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД АППБ «Аваль» м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну пропозицію організатору конкурсу Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, розташованому за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 10 календарних днів із дня публікації у газеті до 13-00 год. 27 березня 2007 р. включно. Конкурс відбудеться після 10 календарних днів із дня публікації інформації 28 березня 2007 р., у Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області о 12 00 год. за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Переможець конкурсу на підставі протоколу конкурсу укладає договір купівлі — продажу з ліквідатором ВАТ «Краматорський холодокомбінат». Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-36-21.

АТЗТ «ФУДЖІ-СПОРТ-СТУДІЯ»

Повідомляє про проведення позачергових Загальних Зборів акціонерів, що відбудуться 30.04.2007 року о 10:00 за адресою: м. Київ, вул. Якіра, 2-6.

Реєстрація акціонерів та їх представників 30.04.2007 року з 9:00 до 9:45 за місцем проведення Зборів.

Порядок денний:

1. Про кредитування Товариства.
2. Про передачу в заставу нерухомого майна Товариства.
3. Про зміну акціонерів Товариства.
4. Про зміну Голови правління Товариства.
5. Про продаж об'єкту нерухомого майна Товариства.
6. Про реорганізацію Товариства.
7. Про зміну назви Товариства.

Для участі у зборах необхідно мати при собі: акціонерам - паспорт, представникам акціонерів - паспорт та оформлену відповідно до вимог чинного законодавства України довіреність.

Телефони для довідок: 599-65-38, 8 068-373-35-97.

Філія Державної госпрозрахункової установи Агентство з питань банкрутства у Запорізькій області та ліквідатор СГ ТОВ «Колос» повідомляють про проведення публічних торгів (аукціону) з реалізації майна підприємства-банкрута.

На публічні торги виставляється наступне майно, розташоване за адресою: Запорізька область, Розівський район, с. Новомлинівка, вул. Леніна, 1:

Лот № 1: Комплекс будівель та споруд ясельного комплексу. Початкова ціна продажу 4461,00 грн., з ПДВ;

Умови участі в публічних торгах (аукціоні) на сайті: www. bankrot.zp.ua та за телефоном: (061) 220-42-07.

Публічні торги (аукціон) відбудуться 17 квітня 2007 р. об 11.00 за адресою: 69002, м. Запоріжжя, пр. Леніна, 77, оф. 95.

Господарським судом Тернопільської області (46000, м. Тернопіль, вул. Кн. Острозького, 14-а) ухвалою від 20.12.06 р. порушено провадження у справі № 10/Б-652 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю Агрофірми «Нова Україна» (Гусятинський район, м. Копичинці, вул. І. Богуна, 1, код ЄДРПОУ 30787743).

Розпорядником майна призначена Губіцька Наталія Романівна (ліцензія АВ № 158420 від 20.11.06 р., 76009, м. Івано-Франківськ, вул. Івасюка, 26/72. Поштова адреса для листів: 48100, Тернопільська область, м. Теребовля, вул. Грушевського, 4.

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) за заявою ДПІ у Шевченківському районі м. Запоріжжя у справі №21/21/07 порушив провадження про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Контракт Сервіс» (юридична адреса: 69071, м. Запоріжжя, вул. Чарівна, буд. 123 «А», кв. 68, код ЄДРПОУ 32214966, р/р 26062055896200 в філії ЗРУ «Приватбанк», МФО 313399).

Розпорядником майна призначено Архипова Юрія Івановича (адреса: 69013, м. Запоріжжя, вул. Радишева, 85).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) від 06.03.2007 року в справі № Б11/059-07 Відкрите акціонерне товариство «Рудня» (юридична адреса: 07430, Київська обл., Броварський р-он, с. Рудня, вул. Чапаєва, 1, ЄДРПОУ 00852401) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Тарасенка Т. П. (Ліцензія Серія АА № 783074 від 19.04.2004 року, пош. адреса: м. Київ, вул. Доброхотова, 17, кв. 49). Вимоги кредиторів прошу надсилати ліквідатору протягом місяця з опублікування оголошення за адресою: м. Київ, вул. Доброхотова, 17, кв. 49.

Закрите акціонере товариство «Прогрестехбуд»

Повідомляє, що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 05 травня 2007 року о 12:00 годині за адресою: м. Львів, вул. Тургенєва, 72.

На розгляд загальних зборів будуть винесені наступні питання (порядок денний):

1. Затвердження річного звіту про фінансово-господарську діяльність Товариства за 2006 рік.
2. Про затвердження висновків Ревізійної комісії за 2006 рік.
3. Звіт про діяльність Ради Товариства за 2006 рік.
4. Звіт про діяльність Генерального директора за 2006 рік.
5. Про розмір і порядок виплати дивідендів за 2006 рік.
6. Про план розподілу прибутку за 2006 рік.

Реєстрація акціонерів та їх представників буде здійснюватись 05 травня 2007 року з 11:00 год. до 11:45 год. за місцем проведення зборів.

Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати: документ, що посвідчує особу (паспорт); доручення на право участі у зборах та голосуванні (для представників акціонерів).

Генеральний директор.

Телефон для довідок: (032) 29-885-25.

Шановні акціонери ВАТ "Українська національна розрахункова картка"!

Правління Відкритого акціонерного товариства "Українська національна розрахункова картка" (Код ЄДРПОУ 23702532), надалі - Товариство, повідомляє про внесення доповнення до порядку денного Загальних зборів акціонерів Товариства (надалі - Збори), які відбудуться 30 березня 2007 р.

До порядку денного Зборів вноситься наступне додаткове питання:

9. Збільшення Статутного фонду Товариства шляхом додаткового випуску простих іменних акцій.

Повідомлення про збільшення Статутного фонду Товариства:

Мотиви, спосіб, мінімальний розмір збільшення Статутного фонду:

Збільшення розміру Статутного фонду Товариства проводиться з метою залучення інвестицій шляхом додаткового випуску простих іменних акцій існуючої номінальної вартості. Розмір збільшення Статутного фонду становить 10 000 000,00 (десять мільйонів) гривень.

Планується додатково випустити 1 000 000 (один мільйон) простих іменних акцій номінальною вартістю 10 (десять) гривень кожна на загальну суму 10 000 000 (десять мільйонів) гривень. Форма випуску акцій - документарна.

Проект змін до Статуту Товариства (пов'язаних із збільшенням Статутного фонду):

Пункт 5.2.1. Статуту передбачається викласти в наступній редакції:

"5.2.1. Статутний фонд створюється для забезпечення діяльності Товариства за рахунок майнових і грошових вкладів засновників у розмірі 24 000 000 (двадцять чотири мільйони) гривень. Статутний фонд поділено на 2 400 000 (два мільйони чотириста тисяч) простих іменних акцій номінальною вартістю 10 гривень кожна."

Права акціонерів при додатковому розміщенні акцій:

Права акціонерів, які передбачені чинним законодавством України, є незмінними. Акціонери користуються переважним правом на придбання акцій, що розміщуються додатково, на умовах, передбачених чинним законодавством.

Дата початку і закінчення розміщення акцій, що додатково випускаються:

Розміщення акцій акціонерів планується здійснити з 27.04.2007 по 01.06.2007 р.

Порядок відшкодування власникам акцій збитків, пов'язаних із змінами Статутного фонду:

Збитків акціонерів, пов'язаних із збільшенням Статутного фонду Товариства, не передбачається.

Всі інші питання порядку денного, які раніше оголошені акціонерам Товариства, залишаються без змін.

На виконання рішення Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку № 324 від 26.05.2006 р. наводимо інформацію про основні показники діяльності Товариства в 2006 році:

Найменування показника	Дата	
	На 01.01.2007	На 01.01.2006
Усього активів	19 505.7	15 237.6
Основні засоби та нематеріальні активи	13 306.7	12 332.6
Довгострокові фінансові інвестиції	-	-
Запаси	2 353.0	1 337.0
Сумарна дебіторська заборгованість	3 314.6	1 115.3
Грошові кошти та їх еквіваленти	4.0	28.5
Нерозподілений прибуток	(6 498.1)	(7 241.4)
Власний капітал	7 505.7	6 762.4
Статутний капітал	14 000.0	14 000.0
Довгострокові зобов'язання	-	32.3
Поточні зобов'язання	12 000.0	8 442.9
Чистий прибуток (збиток)	743.3	(3 406.1)
Середньорічна кількість акцій (шт.)	1 400 000	1 400 000
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	-	-
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	-	-
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	128	104

Телефон для довідок: (044) 494-25-90; 494-25-70.

Правління ВАТ "УкрКарт"

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАДИМА ГЕТЬМАНА

оголошує конкурс на заміщення вакантних посад по таких кафедрах:

інформаційних систем в економіці - завідувач кафедри (1 од.); ***банківських інвестицій*** - доцент (1 од.); ***філософії*** - доцент (1 од.).

Термін подання документів - один місяць (30 днів) від дня опублікування оголошення. До заяви на ім'я ректора університету додаються: *особовий листок з обліку кадрів, автобіографія, копії дипломів про освіту; наукові ступені та вчені звання, завірені у встановленому порядку, список наукових праць та винаходів.*

Адреса університету: 03680, м. Київ, проспект Перемоги, 54/1.

Контактні телефони: 459-61-73, 456-25-82.

Відкрите акціонерне товариство "Докучаєвський флюсо-доломітний комбінат" (код 00181956)

повідомляє про проведення чергових Загальних зборів акціонерів, які відбудуться 14 травня 2007 року об 11:00 за адресою: м. Докучаєвськ, Донецької області, вул. Тельмана, б. 2 (в актовій залі залізничного цеху ВАТ "ДФДК").

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Про обрання робочих органів та затвердження регламенту роботи загальних зборів акціонерів Товариства.

. Звіт Генерального директора про результати фінансово-господарської діяльності Товариства за 2006 рік.

3. Звіт та висновки Ревізійної комісії Товариства щодо фінансової звітності за 2006 рік.
4. Про затвердження фінансової звітності за 2006 рік.
5. Про затвердження порядку розподілу прибутку за 2006 рік.
6. Про внесення (затвердження) змін до Статуту Товариства.
7. Про внесення (затвердження) змін до внутрішніх нормативних документів Товариства.
8. Про зміни у складі органів управління та контролю Товариства.

ОСНОВНІ ПОКАЗНИКИ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВАТ "ДОКУЧАЄВСЬКИЙ ФЛЮСО-ДОЛОМІТНИЙ КОМБІНАТ"

Найменування показника	Звітний період	Попередній період
Усього активів	293151	276338
Основні засоби	111130	106575
Довгострокові фінансові інвестиції	0	0
Запаси	50034	46995
Сумарна дебіторська заборгованість	79140	57334
Грошові кошти та їх еквіваленти	6396	21329
Нерозподілений прибуток	22628	19837
Власний капітал	156809	154031
Статутний капітал	105573	105573
Довгострокові зобов'язання	27300	11700
Поточні зобов'язання	108567	110456
Чистий прибуток (збиток)	14540	10314
Середньорічна кількість акцій (шт.)	105573	105573
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду	0	0
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом року	0	0
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	3625	3618

Оголошується конкурс по підбору інвестора ВАТ «Сєвєродонецький приладобудівний завод».

Для участі в конкурсі потенційному інвестору необхідно подати:

а) заяву на участь в конкурсі встановленої форми;

б) аудиторський висновок про фінансовий стан інвестора станом на 01.01.2007 р.;

в) графік погашення кредиторської заборгованості;

г) інвестиційний проект (умови інвестування, умови розвитку та завантаження виробничої бази підприємства-боржника).

Данні про підприємство, інформацію по справі про банкрутство ВАТ «СПЗ», а також для заяв адреса: 93400, Луганська область, м. Сєвєродонецьк, вул. Новікова, 2, керуючому санацією Бондарєву В. М.

Конкурс відбудеться 17 квітня 2007 р. об 11:00.

Останній день прийому заяв - 11 квітня 2007 р.

Тел.: (06452) 973-24, факс: (0645) 71-45-03.

До відома громадськості

Товариство з обмеженою відповідальністю «Слав Енерго Інвест» (Київська обл., м. Славутич, тел./факс 8-04479-2-29-59) подало до Національної комісії регулювання електроенергетики заяву про видачу ліцензії з комбінованого виробництва теплової та електричної енергії за місцем здійснення заявленої діяльності - територія України.

В газеті «Голос України» №21 (4021) від 06.02.2007 р. в оголошенні про порушення справи №18/35Б про банкрутство Дочірнього підприємства «Пегматит» Колективного підприємства «Тахтаївський гранітний кар'єр» зроблено помилку, слід читати:

Господарський суд Полтавської області Ухвалою від 05.12.2006 р. порушив справу №18/35б про банкрутство Дочірнього підприємства «Пегматит» Колективного підприємства «Тахтаївський гранітний кар'єр».

Постановою господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 01 березня 2007 р. у справі № 24/804-б визнано банкрутом ТОВ «Телерадіокомпанія «Мрія-ТВ» (04053, м. Київ, вул. Артема, 21, оф. 406, код ЄДРПОУ 33790240, р/р 26002300111654/980 в 1-й Київській філії АТ «ВАбанк», м. Київ, МФО 321637) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Денисенко Віктора Михайловича (ліцензія серії АБ № 271755 від 23.03.06 р.), (поштова адреса: 03113, м. Київ, пр-т Перемоги, 57, к. 1707).

У зв'язку з закінченням ліквідаційної процедури у відношенні ВАТ "Роганський МПЗ" (код 24475825), печатки, штампи, правоустановчі документи, свідоцтво платника ПДВ вважати недійсними

Матаков Дмитро Олександрович припиняє підприємницьку діяльність фізичної особи - підприємця.

Господарський суд Львівської області постановою від 05.03.2007 року по справі № 6/18-29/24 постановив: приватне підприємство «Олімпекс» (Код ЄДРПОУ 25239535, Львівська область, Пустомитівський район, с. Конопниця, вул. Івасюка, 1) визнати банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута ПП «Олімпекс» призначено арбітражного керуючого Колісника Андрія Олеговича, ліцензія Міністерства економіки та з питань Європейської інтеграції серія АБ 116300 від 28.01.05 р., проживає: 79017, м. Львів, вул. Тарнавського, 104б, кв. 54, тел. 8 (067) 353-25-09.

Господарський суд Київської області (01032, м. Київ-32, вул. Комінтерну, 16) порушив справу № 261/14б-06 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Будівельна компанія-145» (індекс 08500, Київська область, м. Фастів, вул. Кірова, 28, код 01380699, р/р № 26043308320014 в Філії «Відділення Промінвестбанку в м. Фастів», МФО 321422).

Розпорядник майна Білик Ю. М. (Ліцензія АА № 783144 від 02.09.2004), м. Київ, вул. Ахматової, 13Б, кв. 67.

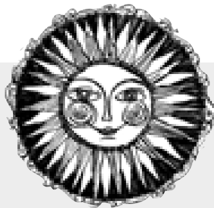
Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня здійснення даної публікації.

Постановою Господарського суду Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) від 26.02.2007 р. по справі №20/51б Перевальське районне кооперативне заготівельно-переробне торгівельне підприємство (юридична адреса: Луганська область, Перевальський район, с. Селезнівка, вул. Леніна; фактичне місцезнаходження: м. Альчевськ Луганської області, вул. Вокзальна, 1-а, код ЄДРПОУ 01782476, п/р №26001001030016 у Алчевській філії КБ ТОВ «Місто Банк», МФО 304610).

Ліквідатором банкрута призначена арбітражний керуючий Дейнегіна Вікторія Миколаївна (ліцензія серії АВ №081154 від 04.08.2006 р., що мешкає за адресою: 91000, м. Луганськ, вул. Совєтська, буд.59-а, кв. 13).

КУРІНЬ

СУБОТА, 17 БЕРЕЗНЯ 2007 ■ № 47 (4047)

18 березня **в Україні хмарно з проясненнями. У південній та західній частинах часом невеликий дощ, у Карпатах мокрий сніг. Вітер західний, південно-західний, 7—12 м/с, місцями пориви, 15—20 м/с, у Карпатах до 25 м/с. Температура вночі 0—5 градусів тепла; вдень 5—10 тепла, у Криму, західних та південних областях місцями до 13 градусів.**

■ СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Світоч життя

Усі знають, що наші олігархи не святі, але чомусь уся країна на них молиться.

Якби

Якби ми не знали, що життя чудове, скоріш за все й жити було б не так прикро.

Статистика

Сьогодні на кожну тисячу працюючих припадає лише десяток тих, хто їсть.

Історикам до уваги

Ніякого геноциду нема: народ вимирає від гарного життя.

Прикмета

Якщо перемогти корупцію ніхто не обіцяє, значить, до виборів ще далеченько.

Олександр ПЕРЛЮК.

■ ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ ***Щоб стати кращим за начальство, треба менше думати про себе, а більше про нього.***

☞ ***Тримайся, якщо не у твого сусіда корова здохла!..***

☞ ***Не бреши, якщо можеш пообіцяти.***

☞ ***Не май справ з дурнями і шахраями — станеш ксенофобом.***

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Туди-сюди, сюди-туди...

■ БУВАЄ Й ТАК!

«Тут стояли ліжка, застелені ворсистими, як собача шерсть, ковдрами, з одного боку яких фабричним способом було вигаптувано слово «Ноги».

Е... Було, та загуло. Тобто давно минули ті часи, коли писали свої дотепні твори Ілля Ільф та Євген Петров. І тепер вже нікому навіть у голову не збреде позначати один із боків ковдри отим банальним «Ноги». Тепер он таким само фабричним способом на ковдрі гаптують напис «Голова». Причому йдеться не про оту, задля якої доводиться купувати шапку чи картуз. Ні! Вигаптовують підприємливі виробники модних нині ковдр ціле словосполучення «Голова Верховної Ради України».

Що, ви ще не бачили такої ковдри в продажу? Навідайтеся до крамниць і пересвідчитеся, що цей товар і справді вже з'явився в продажу. Щоправда, купити його вдається не кожному. Бо за цими ковдрами одразу шикується черга із штовханиною, лайками, взаємними звинуваченнями «вас тут не стояло!» і розпачливими вигуками «більше двох в одні руки не давати!»

Гадаєте, ажіотаж спричинений тільки отим одненьким позначенням «Голова...» на тому місці, де колись писалося «Ноги»? Зовсім ні. Тим паче, що цей напис на ковдрі притулився збоку. А на головних місцях — з обох боків диво-ковдри — очі бачать інші слова.

Отже, з одного боку вигаптувано «Президент України». Плюс поряд дуже художньо виконані бджоли, які хоча й не гудуть, однак тішать найвибагливіше око.

А на протилежному краю ковдри не менш цікава художня композиція — напис «Прем'єр-міністр України». І само собою, довкола вже не бджоли, а автомобільні рулі, рулі, рулі.

...Блат — велике діло. Тому мені таки дісталася така цікава ковдра. Нехай тільки на дві ночі, проте дісталася. Думаєте, виспався під нею вволю? Чорта лисого! Тільки вкриюся диво-ковдрою, а вона — шасть в один бік. Що за дідько? Знову підтягнув під самісіньке підборіддя, а ковдра хутко поповзла вже в інший бік.

А... Он воно що! Мабуть, це гемонський кіт, який має звичку мати мене за теплу лежанку. Прогнав нахабу і лежу собі вкритий. Дві секунди лежу, три, чотири... А далі ковдра знову кудись поповзла.

Одне слово, тільки те й робив, що ганявся за нею всеньку ніч. Так і не поспав і не погрівся під тією ковдрою.

Проте невдовзі я заспокоївся. Бо всі інші, кому пощастило придбати диво-вкривачку, теж дружно скаржилися на таку ж халепу. Не ковдра, лаялися, а вічний двигун. Навіть хвилини на місці не влежить. Туди-сюди. Сюди-туди. Туди-сюди. І так до самісінького ранку.

Та ви наш люд знаєте. Він практичний, як ніхто. Приміром, мені один дядько похвалився, що прилаштував цю ковдру для... пиляння дров.

— Тільки тирса сиплеться! — запевнив задоволений своєю винахідливістю. — І лише встигай підкладати! Спершу, понімаєш, вдома все попиляв. Потім, спасибі ковдрі-пилці, у сусідів. А це тепер подамся, понімаєш, на заробітки в сусіднє село...

Також не секрет ні для кого, ковдри з написами «Президент» та «Прем'єр» дедалі активніше тепер використовують і замість традиційних канатів для перетягування. Візьмуться кремезні лобурі за обидва боки ковдри і тягнуть, аж очі на лоби лізуть!

Коротше, ви вже, мабуть, допетрали, що оті умільці, які запустили у виробництво цей товар, по-своєму відреагували на перетягування повноважень, що не припиняється «нагорі».

«Стоп, — скаже, мабуть, уважний читач. — Хіба автор рахувати не вміє? У ковдри ж чотири боки. З одного боку, значить, візьметься Президент України, з другого — Прем'єр, ще з одного — Голова парламенту. Загалом три. А четвертий бік?..»

Для тих, хто ще не второпав, пояснюю. Один вільний бік спеціально залишили для нас із вами. Тобто для виборців, які свого часу довірили нашим керівним персонам владу зовсім не для того, щоб вони її ділили день і ніч. Отож, може статися, ми разом якось так смикнемо оту уявну ковдру до себе, що всі інші залишаться ні з чим. Влади і повноважень у них залишиться рівно стільки, щоб ділити їх у власних сім'ях. І керуватимуть вони тоді тільки своїми котами, псами, акваріумними рибками, голубами тощо. Тобто представниками фауни, які поки що навіть не підозрюють про існування ковдри не для вкривання, а для перетягування.

Павло КУЩ.

Донецьк.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

■ ДОШКА ПОШАНИ

Аби не простягнути ноги

Віктор Янукович:

— У людей уже настрій такий, як кажуть, що руки вже тягнуться до землі...

Від чергового:

— *Може, через те, що люди вже здогадалися, що ця земля вже не їхня?..*

Кінець початку?

Юлія Тимошенко:

— Мені здається, що доки я на півдня з Києва поїхала, влада знову Віктора Андрійовича якось поплутала в планах і спробувала знов його повернути на дорогу, в якої нема кінця.

Від чергового:

— *Юліє Володимирівно, а ви беріть усюди з собою Віктора Андрійовича — від гріха подалі...*

Повний ульот

Віктор Тихонов, народний депутат, «Регіони»:

— Донбас — це особливий регіон. На шахти завжди звозили зеків. Удень це нормальна людина, а ввечері йшов шапки зривати чи ще що-небудь. Тоді серед молоді це вважалося круто. Я сам таким займався. На дискотеці ми з хлопцями гребінці у дівчат витягали. З них такі класні ракети виходили!..

Від чергового:

— *Ага, то це про вас склали віршика: «Зато мы делаем ракеты И перекрыли Енисей, А также в области балета Мы впереди планеты всей»?*

Про політобличчя

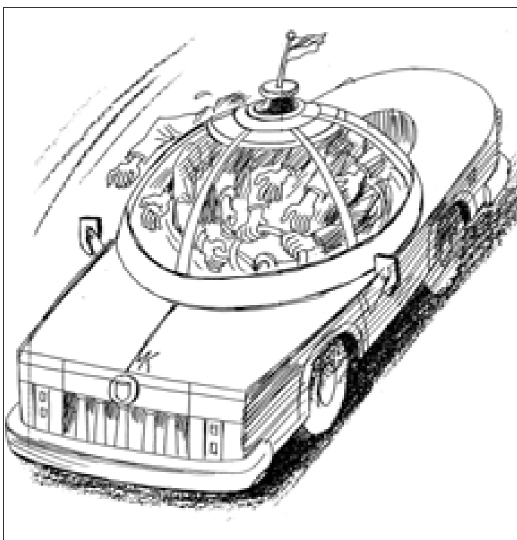
Володимир Литвин:

— Мене як людину засмучує те, що рівень дискусії знижується і розмова йде на рівні шарикових і швондерів. І ці люди вважають, що вони визначають політичне обличчя країни.

Від чергового:

— *Ви говорите розумно і гарно, як професор Преображенський. Але ж це саме він породив Шарикова. На кого тепер скаржитися? На Швондера?*

Золотий рубильник

Йосип Вінський, БЮТ:

— З огляду на характер дискусії, можу запропонувати як альтернативу прийняти закон про опозицію, який уміститься в один рядок: дозволити опозиції доступ до рубильника у Верховній Раді.

Від чергового:

— *Боюся, що цей закон занадто зручний і навіть коаліція захоче в опозицію!*

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

ЦЬОГО ДНЯ

17 БЕРЕЗНЯ

■ *1847. Народився Федір Вовк, етнограф, антрополог, археолог. В еміграції у Франції видав французькою мовою, зокрема, працю «Шлюбний ритуал та обряди на Україні».*

■ *1917. Утворення Центральної Ради.*

■ *1926. У Полтаві відкрито пам'ятник Тарасу Шевченку.*

■ *1937. Народився театральний режисер Сергій Данченко.*

■ *1937. В СРСР ухвалено закон, який забороняв селянам залишати колгоспи без підписаної адміністрацією трудової угоди з іншим роботодавцем. Фактично позбавив селян права на вільне пересування.*

■ *1972. Рада Міністрів УРСР ухвалила створити в Києві Музей книги та друкарства.*

■ *1992. Міністерство юстиції зареєструвало Українське козацтво.*

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▶ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

▶ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

▶ Рукописів не повертаємо.

▶ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

▶ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 10 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ТОВ «Преслайн» вул. Північна, 12 м. Харків

Зам. 9-1-13

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 919

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4 820094 010053 >